

DRUŠTVENE IN DRUGE SLOVENSKE VESTI

Letno zborovanje glavnega odbora J. S. K. Jednote se bo pričelo v petek 27. januarja, to je po završeni reviziji jednotlivih knjig in računov, ki se bo vspešno zaključilo 23. januarja. Letno zborovanje se bo vršilo v prostorih J. N. Doma v Elyju, Minnesota.

Letna seja Zveze JSKJ društva v zapadni Pennsylvaniji se bo vršila v nedeljo 5. februarja v Pittsburghu, Pa.

Seja Zveze slovenskih društva v Jolietu, Ill., se bo vršila v nedeljo 17. januarja.

Letna konferenca delničarjev Slovenskega Narodnega Doma na St. Clair Ave. v Clevelandu se je pričela na večer 12. januarja in se je še isti večer zaključila. Prejšnja leta so take konference trajale po tri večere ali več. Službena doba je bila potekla sedmim direktorjem, katerih nekateri so bili ponovno voljeni, ostali pa nadomesteni drugimi. Novi ali ponovno izvoljeni direktorji so: John Pavčar, Ludvik Medvešek, Joseph Kalan, Vatro J. Grill, Frank Oglar, Joseph Birk in William A. Vidmar.

Častno članarino Slovenski narodni čitalnici v Clevelandu ima svoje prostore v S. N. domu na St. Clair Ave., so polnala slednja društva: Slovenski Sokol, \$25.00; društvo Naraj, št. 5 SNPJ, \$6.00; Carnation Tent No. 1288 (The Macabees), \$12.00; American-Jugoslav Printing & Publishing Co., \$3.00. Slovenska Narodna čitalnica se za prispevke iskreno zahvaljuje.

Redna seja Slovenske Narodne čitalnice se vrši na večer 19. januarja v čitalniških prostorih.

Pevski koncert se bo vršil v soboto 28. januarja zvečer v slovenskem domu v Sharonu.

Državni pregledovalci so ugotovili \$15,000 primanjkljaja v First State banki v mestu Ely, Minn., katere je dne 4. januarja zaprla vrata. Tako poroča pevniki "Prosveta" z dne 10. januarja.

Slovenski pionir Frank Loran v Elyju, Minn., je dne 4. januarja umrl, star nad 96 let. Pionir je bil najbrže najstarejši Slovenec na našem severu, če ne sploh v Ameriki. V mestu Ely, Minn., se je naselil leta 1888. Njegov sin, ki je že imel 70 let star, se nahaja nehalno kje na zapadu. Pokojni pionir je bil rojen 3. decembra 1836 v Prigorici pri Ribnici.

V Calumetu, Mich., je umrla Barbara Mihelič, stara 76 let. Pusača štiri odrasle otroke. Doma je bila iz Bele Krajine.

V Johnstownu, Pa., je 5. januarja umrl rojak Louis Kvečar, star 51 let. Bil je svoje vrste čudak, precej izobražen, poleg tega pa zabaven in dovoličen družabnik. Doma je bil iz Bele krajine in v Ameriki je bival kar 24 let. Spadal ni k nobenemu podpornemu društvu in je umrl brez sredstev. Pokojnik je bil brat slovenske pisateljice ofke Kvedrove.

V Clevelandu je 15. januarja enadoma umrl 22-letni slovenski mladenič Milan Sterle. V (Dolje na 2. strani)

RAZNO IZ AMERIKE IN INOZEMSTVA

GOVERNER države Ohio je v svoji poslanici priporočil državnim legistaturi, da naj za enkrat ne sprejme nikakih postav, ki bi se tikale zavarovanja za brezposelnost. Po njegovem mnenju čas za kaj takega zdaj ni primeren zaradi slabega stanja, v katerem se nahajajo industrije. Zagovorniki zavarovanja za brezposelnost pa ne bodo vpoštovali governorjevega priporočila, ampak pojdejo s svojim delom naprej.

PROHIBICIJA oziroma odprava iste zopet razburja duhove v Washingtonu. V senatnem odseku je bila sprejeta resolucija, ki določa med drugim, da naj bi o odpravi 18. amendinga odločevala državne legislature. Zagovorniki odprave 18. amendinga so odločno proti temu, ker stoji na stališču, da naj bi o tem vprašanju odločevala posebne državne konvencije, sklicane samo v ta namen. Vse kaže, da sedanji kongres ne bo mogel ničesar ukreniti glede prohibicije, ampak se bo moral s tem baviti prihodnji kongres, ki se bo skoro gotovo sestel kmalu po 4. marcu.

V ZVEZNEM KONGRESU se z mrzlično naglico vrstijo razni predlogi v odpravi farmerjem in brezposelnim. Zdi se pa, da ni nikjer enotnega narata in je dvomljivo, da bi sedanji kongres v tem oziru res kaj konstruktivnega ukrenil.

ODOBRITEV novega amendinga k zvezni ustavi, ki bo odpravila takozvano kratko sedanje in ki bo določal, da se novoizvoljeni kongres snide že v januarju po izvolitvi in da istotako novoizvoljeni predsednik zavzame svoje mesto že v januarju, mesto šele v marcu, je skoro zasigurana. Dosedaj je že 21 državnih legislatur odobrilo dotični amending. Za amending mora glasovati 36 držav, predno postane veljavna. Dosedaj se nobena država postavljala ni glasovala proti. Vse kaže, da je sedanji kongres zadnji, v katerem imamo "hrome race" še besedo, in da bo Hoover zadnji predsednik, katerega termin se bo končal šele 4. marca.

ZVIŠANJE dohodninskega davka je za enkrat odloženo, ker je namerna naletala na prehodni odpor. Demokratski voditelji baje nameravajo mesto tega znižati zvezne izdatke, primanjkljaj pa pokriti z davkom na pivo.

PREDSEDNIK HOOVER je v etviral v obeh zbornicah kongresa sprejel predlog za neodvisnost Filipinov, toda poslanska zbornica je predlog ponovno sprejela s predpisano večino. Dvomično pa je, če bo tudi senat s dvotretjinsko večino preglašoval predsednikov veto.

OPOROKA bivšega predsednika Zedinjenih držav Calvina Coolidgea, ki je bila pred nekaj dnevi predložena probatnemu sodišču, vsebuje samo 23 besed. Bivši predsednik zapušta v opotoki vse svoje premoženje, ki se ceni na približno četrtilijon dolarjev, svoji ženi, oziroma vdovi.

MEDNARODNA delavska organizacija v Genevi je pričela zborovati in med prvimi točka-

KAJ SE VSE PRIPETI

Nezgode in nesreče se pripetijo vsak dan in časniki poročajo o njih s kratkimi noticami ali pa sploh ne. Včasih pa se zgodi nezgoda, ki je tako čudna in nenavadna ali se pripeti v takih nenavadnih okoliščinah, da zbudi več kot običajno pozornost. Tudi preteklo leto ni bilo brez takih nezgod.

Mlada bolnišnica strežnica Miss Elsie Cob v New Yorku se je vozila v avtomobilu, ki je trčil z drugim. Avtomobil je bil sicer precej poškodovan, deklica pa ni dobila najmanjše poškodbe, pač pa je od strahu umrla.

V Moroku se je lansko poletje užgala cesta. Sonce je močno pripekalo, žarki so se vjeli v kose razbita stekla na cesti in tam koncentrirani zapalili leseni tlak, ki je začel goriti in je požar uničil precejšen kos "ceste," predno so prišli gasilci in ogenj pogasili.

V Chicagu so se med seboj streljali banditi in ena krogel, ki je v daljšem poletu izgubila že mnogo moči, je priletela nekemu mladeniču naravnost v odprta usta in mu povzročila lahko rano.

V Brooklynu, N. Y., je ista krogla dvakrat poškodovala mladega moža Louisa Shabanskyja. Policaj je streljal za aretiranim mladeničem, ki mu je hotel uiti. Krogla mu je najprej prebila roko, nato zadela obzid, odkoder je odskočila in ga ranila še na nogi.

V New Yorku je policaj streljal na steklega psa, zadel pa je kamen na cesti, krogla se je odbila od tam in zadela policaja v oko.

V Philadelphiji je neki mladi mož na zabavi za stavo pil sirov alkohol, nakar se je začel daviti in kašljati. Eden tovarišev je v šali vrgel proti njemu prižgano vžgalico, nastala je eksplozija in pivca alkohola močno poškodovala.

Ob praznovanju četrtega julija je neki mladenič stavil, da si upa zvečiti in pogoltniti neke vrste "torpedo" umetnega ognja, ki s pokom eksplodira, če se jo trdo vrže na tla. Fant je dobil stavo, toda "torpeda" mu je eksplodirala v ustih in ga tako razmesarila, da je poškodbam podlegel.

V New Londonu, Miss., je Delbert Collier udobno sedel na stolu v svoji pisalni sobi in čital časopis, ko mu je s stene padla na glavo srnjakova glava, ki je bila tam pritrjena za okras, in so ga rogovi iste znatno poškodovali na glavi.

Na reki Kolhapur v Indiji je velika kača, ki je priplavala na brunu po reki, planila na izletniški parnik, kar je izletnike tako prestrašilo, da so vsi bežali na drugo stran. Parnik se je nagnil in potopil ter je utonilo okoli 100 oseb.

ZLATE CESTE

Mesto, ki se lahko ponaša, da ima z zlatom tlakovane ceste, je Guadalupe v sosednji republiki Mehiki. Ko so pred leti tlakovali ceste tega drugega največjega mesta v Mehiki, so med cement mešali pesek iz nekega opuščenega zlatega rudnika. Vsled govoric, da so ceste z zlatom tlakovane, je družba, ki je tlakovanje izvršila, na več krajih dala odkopati nekoliko tlaka in izkopani material preiskali. Preiskava je dokazala, da je v vsaki toni mestnega tlaka za 15 dolarjev zlata. Kljub temu hodi po tem zlatem tlaku na tisoče revežev.

MANJ NATURALIZACIJ

Visoke pristojbine za naturalizacijo ob sedanjih razmerah so brzkone poglavitni vzrok, da je bilo leta 1932 manj prošelj za naturalizacijo. Po poročilu naturalizacijskega komisarja je bilo v fiskalnem letu od 1. julija 1931 do 30. junija 1932 vloženih le 101,345 prošelj za "prvi papir." Povprečno število teh prošelj je bilo v prejšnjih 10 letih 252,000. Tudi število prošelj za "drugi papir" je bilo izjemoma nizko in število izdanih državljanjskih papirjev je bilo najmanjše od leta 1917.

Skupno število naturaliziranih inozemcev je v minulem fiskalnem letu znašalo 136,600. Od teh približno 20,900 se je rodilo v Italiji, 18,000 na Nemškem, 14,000 na Irskem, 14,200 na Poljskem, 10,000 v Canadi, 4,000 na Švedskem in približno ravno toliko v čehoslovakiji, 2,974 v Jugoslaviji, nekoliko manj na Norveškem, 2,200 na Madžarskem, itd.

Sedanje naturalizacijsko postopanje

Spremembe v naturalizacijskem postopanju so vsaj deloma odgovorne za manjše delovanje na naturalizacijskem polju, dasi nekatere spremembe so bile vpeljane v svrhu, da se vzpodbuja k naturalizaciji.

Najbolj radikalna sprememba v zadnjih letih se tiče načina pri dobitanju "prvega papirja." Poprej je stopnja v naturalizacijskem postopanju bila povsem nekaj neformalnega. Vsak inozemec je mogel priti na sodišče, izpolniti tiskovino, plačati pristojbino in dobiti takoj svoj "prvi papir." Po zakonu od 9. marca 1929 pa je kongres določil, da nikdo ne more dobiti izjavo o nameri ali "prvi papir," ako ne dokaže, da je bil zakonito pripuščjen v Zedinjene države. Neka olajševalna sprememba k tej določbi je bila uvedena šele letos maja meseca, ko je kongres napravil izjemo za one inozemce, ki so bili pripuščjeni v Zedinjene države pred dnem 29. junija 1906 (t. j. dnem, ko je bil uveljavljen sedanji naturalizacijski zakon). Ljudje, ki so prišli pred tem datumom, niso prisiljeni dokazati, kako so prišli v Zedinjene države.

V prošlem fiskalnem letu je 131,062 inozemcev zaprosilo za naturalizacijo. Izmed teh je bilo 19 veteranov, ki so izkoristili na novo uvedeno olajšano postopanje za bivše ameriške vojake tekom svetovne vojne.

Od prošeljcev za prvi ali drugi papir je bilo 838, glede katerih je naturalizacijska oblast našla, da so bili protizakonito v tej deželi, in so bili prijavljeni priseljeniški oblasti v svrhu preiskave in morebitne deportacije. Od skupnega števila izvršenih naturalizacijskih prošelj (141,589) je bilo le 5,478 odklonjenih od sodnikov. In v polovici teh slučajev ni prišlo do povoljne rešitve, ker prošelec sam se ni dalje pobrigal. 793 prošelj je bilo odklonjenih radi nezadostnega moralnega značaja in 824 radi nezadostnega znanja. Le v 14 slučajih je bila prošnja odklonjena, ker dotičnik ni slutil v ameriški vojski tekom svetovne vojne. Kakor se zdi, oprostitev od vojske tekom vojne nima več nikakega vpliva, razun v onih naturalizacijskih okrajih, ki imajo svoje središče v mestih Salt Lake City, Seattle in San Francisco.

(Dolje na 2. strani)

SVETOVNA RAZSTAVA

Svetovna razstava v Chicagu, ki bo oficijelno otvorjena 1. junija 1933 in bo trajala do konca oktobra 1933, bo v mnogih ozirih daleč prekašala svetovno razstavo v San Franciscu leta 1915. Čas razstave bo v Chicagu radi drugačnega podnebnja krajši, kot je bil v San Franciscu, kajti tam je trajala razstava od februarja do decembra. Inozemske države, posebnoma evropske, pa bodo na razstavi v Chicagu nedvomno bolj zastopane, kot so bile v San Franciscu, kajti leta 1915 je bilo že mnogo evropskih držav zapletenih v svetovno vojno.

Tehnika je tekom zadnjih 18 let silno napredovala, kar se bo gotovo izražalo v konstrukciji razstavnih poslopj, transportacijskih sredstev, zabavnih naprav in razstavljenih predmetih.

Razstavni prostor, ki obsega 600 akrov, se nahaja blizu takozvanega "Loop" distrikta, ob jezeru Michigan. Trinajstakrov razstavnega prostora je bilo celo iztrganih Michiganskemu jezeru. Razstavni prostor si je že dozdaj ogledalo blizu milijon oseb, ko bo razstava otvorjena, pa pričakuje vodstvo iste, da jo bo posetilo 50 do 75 milijonov oseb.

Razume se, da bodo razne železniške družbe za čas razstave zelo znižale cene vožnje. Vodstvo razstave seveda želi privabiti kar največje število posetnikov, ker stroški bodo segali v težke milijone. Natisnjenih je ogromne množine takozvanih "certifikatov svetovne razstave," ki se bodo sprejemali pri kot denar od posetnikov, ne samo na razstavi sami, ampak tudi na vožnji k razstavi. Ti certifikati bodo po znižani ceni prodani trgovcem širom dežele, ki jih bodo dajali svojim odjemalcem v sorazmerju z nakupljenim blagom.

Na razstavi bo dovolj zanimivosti za tiste, ki si bodo želeli ogledati izdelke in pridelke različnih narodov sveta, manjkalo pa seveda tudi ne bo zabavnih prireditev, kot parad, koncertov, telovadbe, itd. Florida bo poslala na razstavo 550 aligatorjev, pa tudi drugih aristokratov iz živalskega sveta ne bo manjkalo. Kdor se ni videl Indijancev, njih plesov in bojnih umetnosti, bo se lahko divil nastopom 75 moč broječe čete rdečekožcev Seminole rodu.

Komur bo dopuščal čas in bo imel potrebna denarna sredstva na razpolago, bo lahko videl na razstavi v kratkem času marsikaj, za kar bi ob drugem času moral potovati okoli sveta. Dobra razstava je neke vrste univerza. Kdor pa se bo želel zabavati, mu prilik ne bo manjkalo. Ljudem brez sredstev pa seveda ta sijajna razstava ne bo nič koristila, kajti glavni ključ do nje bo pač denar.

MANŠETA GASILCEV

Gasilski departament mesta St. Louis, Mo., ima občestne priprave za alarmiranje gasilcev opremljene z nekakimi kovinskimi manšetami, da s tem prepreči alarmiranje gasilcev za šalo. Oseba, ki hoče poklicati gasilce, mora vtakniti roko v nekako kovinsko manšeto, iz katere ne more potem roke izvleči. Lahko se vrne s to manšeto na roki na prostor požara, toda odkleniti in odstraniti manšeto z roke morejo le gasilci s posebnim ključem.

ODMEVI IZ RODNIH KRAJEV

V tajnistvu Lige narodov se je dne 30. decembra izvršila registracija pogodbe o prijateljstvu in arbitraži med francosko republiko in Jugoslavijo. Obe pogodbi so obnovili uradni zastopniki obeh držav 28. oktobra in veljata za pet let.

Kampanja italijanskega tiska napram Jugoslaviji zaradi trogirskih dogodkov je vzbudila pozornost evropskega tiska. Posebno francosko časopisje se obširno bavi s italijanskim izvajanjem in ekspanzivnimi težnjami Rima, ki ne misli na nič drugega, kakor na to, kako bi razdelil srednjo Evropo v nekako lovišče v dve coni: eno za Nemčijo, drugo za Italijo. Listi omenjajo tudi francosko-jugoslovansko prijateljstvo in poudarjajo, da se v Rimu zelo motijo, ako računajo na to, da bi bilo sploh kdaj mogoče ločiti Francijo in Jugoslavijo.

V samozaložbi je pravkar izšla v nekem pogledu senzacionalna knjiga: Andreja Gabrščka "Goriški Slovenci." Določeno politični in kulturni delavec med našim narodom na Goriškem, Andrej Gabršček je danes ena zadnjih avtentičnih prič narodnega prebujanja in razmaha naših rojakov v tej lepi pokrajini, zato je njegovo pričevanje ogromne važnosti za slovensko politično zgodovino. Andrej Gabršček, ki je stal toliko desetletij v ospredju narodne fronte na Goriškem in se je aktivno udeleževal najodločilnejših narodnih in političnih bojov v zadnjih 30 letih pred svetovno vojno, je mogel napisati knjigo, ki je sedanjemu času tako potrebna, kakor bo potrebna v bližnji in daljni bodočnosti. Gabrščkovo delo je velikega dokumentarnega pomena.

V obsežni knjigi na skoraj 600 straneh je izšel prvi del te politične monografije o goriških Slovencih. Časovno zajema dobo 1840-1900. Knjiga potemtakem ni samo memoarska, marveč sega tla do začetkov narodnega prebujanja, da tem globlje zajame poznejše dogodke, katerim je bil pisec priča in marsikdaj usmerjevalec.

Lepa dedščina. Kakor poročajo beograjski listi, pričakuje Stevan Srbakov, železniški uradnik v Beogradu, po svojem stricu Konstantinu Mandradjevu, po rodu iz Plovdiva, ki je nedavno umrl v Kalkuti, ogromno dedščino 33 milijard levov.

Nova vas Rača v Sremu. Te dni so se začeli seliti vaščani iz vasi Rače pri Mitrovici v novo-zgrajeno vas istega imena. Kakor znano je skoro vsako pomlad in jesen Sava poplavlja to vas ter povzročila kmetom veliko materialno škodo. Zato so kmeti bili prisiljeni, da so zapustili staro vas in se preselili v novo, ki ima 199 novozgrajenih hiš. Pri gradbi nove vasi je sodelovalo 500 vojakov in 170 zidarskih mojstrov. Vaščani sami pa so vršili kuluk cele tri mesece.

Prva Jugoslovenka žena maharadža. Vlasta Lahova maharadža iz Pulja, se je na parniku "Viktoriji," kjer je bila uslužbenka, seznanila z bogatim indijskim maharadžo Bahvalpure. Zdal je maharadža opravil svoje potovanje po Evropi in vzel (Dolje na 2. strani)

VSAK PO SVOJE

V Jugoslaviji si voščijo veselo novo leto dvakrat: v začetku januarja po gregorijansko in nekako dva tedna pozneje po julijansko. Morda bo bolj držalo in več izdalo, če tudi mi posnemamo to lepo jugoslovansko navado. Torej: veselo in srečno novo leto!

V South Carolini je neki črnc nedavno ubil kačo, ki je imela dve popolnoma razviti glavi, in sicer na vsakem koncu 30 palcev dolgega telesa eno. Pokojna dvo-glava kača je bila poslana muzeju državne univerze. To je najboljša, kar se je moglo zgoditi z njo. Se ena usta so marsikomu preveč v tej depresiji, kje pa naj bi šele dobil provijant za dvojna!

V Londonu na Angleškem so baje iznašli neko medicino, ki napravi ljudi in živali močne in korajžne. Ovce in mačke, katerim so dali teh zdravil, so baje postale tako bojovite, da so napadle in premagale pse, in celo miška, okrepljena s tem čudovitim sredstvom, je naskočila mačko in jo zapodila v beg. V Ameriki bi bilo priporočljivo dati popiti par kapljic tega zdravila vsakemu volilecu na volilni dan!

Iz Washingtona poročajo, da je v Zedinjenih državah v cirkulaciji za več kot pet in pol milijarde kovanega in papirnatega denarja. Večina tega denarja nedvomno cirkulira po odličnih pragozdi in nenaseljenih puščavah, ker nihče izmed nas še ni imel sreče videti to parad.

Zvezni zakladniški departament v Washingtonu je tudi izračunal, da pride na vsako osebo v Zedinjenih državah \$45.13 gotovega denarja. Pozabite na dolarje in poglejte, če imate 13 centov v žepu!

Zdi se, da sta dandanes na svetu le dve vrsti ljudi: upniki in dolžniki, pa je težko uganiti, katera stranka več trpi.

Zadnji del očenaša, ki govori o odpušcanju dolgov, je v praksi dandanes toliko vreden kot fraza "Happy days are here again." V državi Missouri je nedavno umrl neki mož, ki je ostal dolžan šestletno naročnino na lokalni časopis. Lastnik in urednik časopisa, ki se je tudi udeležil pogreba, je mesto običajnega venca položil kos ledu in palmovo pahljaro na krsto pokojnika. Ko so ga vprašali o pomenu tega nenavadnega zadnjega pozdrava, je dejal, da bo sta led in pahljara pokojniku prav prišla, ker v njegovem novem kvartirju je vroče.

V Dublinu na Irskem so nedavno obesili na smrt obsojenega farmerja McDermotta radi uboja. Pri tisti priliki se je pred jetnišnico zbrala velika množica domoljubnih Ircev in burno protestirala, ker je bil krvnik, ki je Irci obesil, Anglež. Saj res, kakšna pravica je to, da Angleži odjedajo pošten kruh domačinom! Domača industrija naj ostane domačim ljudem in Irci naj sami obešajo Irce!

Znanstveniki, ki so raziskovali tropske pragozde Mehike, so baje tam našli žabe, ki skušajo letati. Kaj takega bi znanstvenikom ne bilo treba hoditi gledat v Mehiko, lahko bi dostikrat videli pri nas doma, kako

(Dolje na 2. strani)

"Nova Doba"

GLASILO JUGOSLOVANSKE KATOLISKE JEDNOTE

Lastnina Jugoslovanske Katoliške Jednote.

IZHAJA VSAKO SREDO

Cene oglasov po dogovoru.

Naročnina za člane 72c letno; za nečlane \$1.50; za inozemstvo \$2.

OFFICIAL ORGAN

of the

SOUTH SLAVONIC CATHOLIC UNION, Inc., Ely, Minn.

Owned and Published by the South Slavonic Catholic Union, Inc.

ISSUED EVERY WEDNESDAY

Subscription for members \$.72 per year; non-members \$1.50

Advertising rates on agreement

Naslov za vse, kar se tiče lista:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave. Cleveland, O.

VOL. IX. 83 NO. 3

IZ URADA GLAVNEGA TAJNIKA

ČEMU JE TREBA ZAVIJATI?

V zadnji izdaji Nove Dobe smo čitali dopis brata Matt Dolinška, tajnika društva št. 110, McKinley, Minnesota. Tam brat Dolinšek trdi, da je on v teku 16 let vplačal v posmrtninski in onemogli sklad \$526.24. Resnici na ljubo naj povem, da je brat Dolinšek tekom omenjene dobe vplačal \$449.18. Nadalje trdi brat Dolinšek, da bi prejel borih \$75.00 kredita na svoj stari certifikat, če bi premenil v načrt "AA", a mi smo izračunali, in to tudi njemu sporočili, da bi prejel \$250.76. Brat Dolinšek je tudi pozabil povedati, da je on zavarovan za \$1,500.00 posmrtnine.

Zakaj ne pišemo resnice? Zakaj zavijati in begati članstvo? Zakaj emalovajujemo načrt "AA", ko je bil to edini izhod in pripomoček, da se člane obdrži pri Jednoti? Stari certifikati vam še toliko niso nudili, zakaj bi torej pobijali nove, ko si vendar član lahko nekaj izposodi ne samo za plačevanje njegovih asesmentov, ampak tudi za nujne potrebščine. Imamo stare člane, ki si bodo lahko izposodili do 600 dolarjev tekom doglednega časa. Koliko bi si mogli izposoditi na stare certifikate?

Končno naj pa še omenim, da nikogar ne silimo, da spremeni zavarovalnino v nov načrt. Kdor hoče ostati v načrtu "A", lahko ostane do svoje smrti, toda posojila ne bo dobil, ker na stare certifikate Jednota ne daje nobenih posojil.

Brat Dolinšek tudi pobija obrestno mero za posojila. Sedaj pa poslušajte. Asesmenti, katere prejema Jednota za posmrtninski sklad morajo biti tako naloženi, da nam prinašajo NAJMANJ 4% obresti, sicer pademo pod 100% solventnosti. Jednota bo imela več dela z enim članskim posojilom, pa magari da znaša samo 10 dolarjev, kot z bondi od \$10,000.00. Kadar Jednota kupi bonde, jih vključimo v naše knjige, glavni blagajnik jih vloži v varnostno shrambo in vsakih šest mesecev odrežemo od njih obrestne kupone. Kadar zapadejo obresti v plačilo, pošlje glavni blagajnik dotične bonde potom naše banke na okrajnega blagajnika in ta nakaže denar naši banki, ki ga pripíše k našemu čekovnemu računu. Pri članskem posojilu bo pa treba najprej izstaviti v glavnem uradu prošnjo za posojilo; to prošnjo bomo poslali krajevemu tajniku, da jo izroči članu v podpis. Ko jo prejmemo nazaj, bo treba vključiti v naše knjige ime člana, certifikatno številko, vsoto posmrtnine, posojilno vrednost certifikata, datum izdanega posojila, znesek posojila, obresti do prihodnje obletnice certifikata in preostanek posojilne vrednosti certifikata. Za tem bomo izstavili ček, ga poslali v podpis glavnemu blagajniku, od tam glavnemu predsedniku in na to ga odposlamo društvu tajniku. Trideset dni predno zapadejo obresti v plačilo, bo treba poslati članu opomin za obresti, in če jih ne bo pravočasno plačal, se bodo pripisale h glavnici. Pri vsemu temu delu, če si bo član izposodil 10 dolarjev, bo Jednota zaslužila 60 centov na leto na obrestih. Sedaj pa vzemimo, da bo najmanj 2,000 članov iskalo posojila pri Jednoti pa bomo videli, koliko dela bo to povzročilo v glavnem uradu in da bo za to delo treba imeti izredne pomoči, ki bodo tudi stale denarja. Razsoden član bo torej izprevidel, da mera obresti ni nič previsoka, kajti če računamo stroške, ki jih bo imela Jednota radi teh posojil za izredno pomoč in poštino, nam ta posojila še štirih odstotkov ne bodo prinesla. In povedati moram še enkrat, da 4% MORAMO dobivati, sicer pademo pod 100% solventnosti, in ako se to zgodi, bo treba razpisati izredno naklado za posmrtninski sklad. Večkrat sem tudi že pripil, da nismo MI SAMI gospodarji našega denarja, ampak da gospodarijo z nami vred državni zavarovalniški departamenti, in le-ti se prav nič ne zmenijo, če nam njih stroga kontrola ugaja ali ne. Za njih velja samo to, kar jim predpisuje zakon.

Naj še omenim, da poslovanje po novem načrtu bo veliko bolj pravično in pošteno za obe stranki, za člana in za Jednoto. Vsak certifikat bo imel izračunano rezervno vrednost in vsak član si bo lahko izposodil od SVOJE LASTNE rezerve. Države zahtevajo, da mora vsak certifikat imeti predpisano rezervo in da si vsak član svoj certifikat sam vzdržuje v veljavi. Zakaj bi naj jaz plačal za drugega, ko ima drugi iste privilegije kot jaz sam. Zakaj bi naj jaz plačal za koga iz svoje rezerve, ko ima drugi iste pravice in lahko črpa iz svoje lastne rezerve. Opetovano sem tudi že izjavil, da prej bomo pričeli poslovati na pravi trgovski podlagi, boljše bo za nas vse. Mi moramo skrbeti, da bo vsak član ENAKO ZAVAROVAN za slučaj smrti. Mi ne smemo in tudi ne moremo skrbeti samo za tiste, ki bodo umrli danes ali jutri; zakon zahteva, da je preskrbljeno tudi za tistega člana, ki bo umrl pojutrajšnjim, čez eno leto, čez deset let itd. Tako smo delali z našimi bolniškimi in onemoglimi skladi, zato so pa danes prazni. Če bi pustili veljati nekaterim članom, bi tudi naši posmrtninski skladi bili danes prazni in na prednost, katero nudi sedaj članom načrt "AA", bi sploh za misliti ne bilo. Vem, da moja izvajanja ne bodo nekaterim ugajala, kajti v sedanjih časih nekateri ljudje kaj radi udrihajo po glavnem tajniku, pa naj se ta še tako trudi za dobrobit

VSAK PO SVOJE

(Nadaljevanje iz 1. strani)
skušajo letati neke žabe, ampak tudi krote. Pa kakšne!

Ob priliki noveletnega izleta v Lorain, O., mi je neki tamkajšnji rojak povedal nekaj pikantnega in izrazil željo, da če tisto zapišem, naj ne omenim njegovega imena. Njegovi želji bom ugodil dvestoprocenčno, kajti pozabil sem ime dotičnega rojaka in pozabil sem, kaj mi je povedal.

Ohijska mesta so zanimiva. V Barbertonu se konci neke ceste začne piknik, kar bi bil sploh za vse ceste priporočljiv zaključek. V Lorainu je pa konci ceste, na kateri stanuje predsednik nadzornega odbora, sobrat Kumše, luna čisto nizko nad grmovjem obešena. Vsaj tako je bilo na novoletni večer.

Saj pravim, vedno na hujše gre. Take primke so mi začeli dajati zadnje čase, da ni za nikamor. V Girardu me je pred tedni neki dobromisleči rojak postavil v vrsto zaslužnih mož, in sem imel mnogo posla, da sem javnosti dopovedal, da ne spadam pod zastavo tistega regimenta niti kot rekrut.

V opisu noveletnega izleta v Lorain me je pa zdaj neka rojakinja postavila med pametne. Vsi sveti bogovi, kaj še bo! Če bi mi že kak rojak obesil tak dvomljiv kompliment, bi še nekako potrpetel, češ, lansko vino je premočno.

Toda, dragi rojak, ki to čitaš, če lepa, mlada in primerno nagajiva dama zapiše o tebi, da si pameten, ali ne boš prišel do prepričanja, da je s teboj — something wrong! A.J.T.

MANJ NATURALIZACIJ

(Nadaljevanje iz 1. strani)
Prejare v naturalizacijskem postopanju

Department of Labor se je prizadeval iztebiti vsako korpucijo in prevare v zvezi z naturalizacijo. Razne organizirane skupine, ki so dobivale mastne dobičke s potvarjanjem zapiskov priseljeniške oblasti, in pravcate "tovarne" za naturaliziranje inozemcev v New Yorku, Chicagu, Bostonu, itd., so bile razkrinkane. Bilo je mnogo aretacij in 97 oseb je bilo obsojenih v zapor. Mnogo papirjev in spriceval, dobljenih potom goljufije, je bilo proglašanih neveljavnim. Več kot 600 slučajev je še vedno nerešenih, v katerih oblast zahteva, da se državljanstvo spričevalo razveljavi. — F. L. I. S.

DRUŠTVENE IN DRUGE SLOVENSKE VESTI

(Nadaljevanje iz 1. strani)
Ameriko je prišel s svojimi starši, ko je bil tri leta star. Za njim žalujejo starši, dva brata in dve sestri. Simpatičnega mladega fanta so mnogi clevelandski rojaki poznali iz restavracije, katero vodi njegova mati Mrs. Sterle v Slovenskem Narodnem Domu na St. Clair Ave.

DRAGOCENE SOLZE

Znanstveniki trdijo, da so solze najboljše čistilo za oči. Kemična sestavina solz uniči več osem škodljivih bakterij kot vsako drugo čistilno sredstvo.

Jednote, toda moja prva in glavna dolžnost je delati najprej za dobrobit in korist CELOKUPNEGA članstva in šele za tem pridejo na vrsto posamezni člani. Izmed vseh glavnih odborikov se v sedanjih časih nahajajo v najslabšem položaju glavni tajniki, pa naj reče kdo kar hoče. Ako bi hotel ugoditi zahtevam, ki prihajajo dan za dnem v glavni urad od nekaterih članov, bi kršil že vsako posamezno točko v pravilih, ker se pa držim zaključkov konvencije in vodim svoje posle po predpisnem navodilu, se me marsikateri tu in tam pošteno priveščijo. In najbolj interesantno pri tem je pa to, da prihajajo take in slične neutemeljene in neopravičene zahteve od tistih, ki kaj radi očitajo drugim kršenje jednotnih pravil.

Z bratskim pozdravom,

ANTON ZBAŠNIK,
glavni tajnik.

RAZNO IZ AMERIKE IN INOZEMSTVA

(Nadaljevanje s 1. strani)
mi programa je vpeljava 40-urnega delovnega tedna. Zednjene države niso zastopane po delegatih.

V JUGOSLAVIJI je povzročil veliko senzacijo manifest, ki ga je dne 11. januarja objavil dr. Anton Korosec, vodja slovenske ljudske stranke in bivši ministrski predsednik, v katerem zahteva, da se vprašanje politične forme jugoslovanske države prične ponovno reševati tam, kjer se je bilo začelo po razsulu Avstro-Ogrske. Vladno časopisje ga vsled tega obdoljuje veleizdaje. Tudi voditelja srbske demokratske in delavske stranke sta se istočasno javno izrekla za novo obliko vlade v Jugoslaviji. Zdi se, da se v Jugoslaviji pripravljajo velike izpremembe. Kralj in kraljica sta odpotovala v Rumunijo.

JAPONSKE ČETE nadaljujejo s svojim pohodom v kitajsko provinco Jehol. Napredujejo pa zelo počasi zaradi ostrega odpora Kitajcev in zaradi silnega mraza.

V RUSIJI, kjer vlada veliko pomanjkanje žita in drugih živil, bo sovjetska vlada poskusila z novim sistemom v svrhu zvišanja pridelkov. Dosedaj so morali posamezni farmerji izročiti vladi vse žito, kar so ga pridelali nad določeno domačo potrebo. Cene za oddano žito je določila vlada. Farmerji se torej niso hoteli preveč truditi, kajti čimveč so pridelali, tem več so morali izročiti vladi. Po novem sistemu naj bi farmerji plačevali določene davke vladi v obliki žita in drugih pridelkov. Kar bi pridelali nad to količino, bi smeli prodati na odprtem trgu za kakršnokoli ceno.

V SPANJI je pretekli teden v nekaterih južnih mestih izbruhnila revolucija komunistov in anarhistov. Revolucija je bila v par dneh zatrta.

V CAMBRIDGE, MASS., je dne 15. januarja umrla hči pokojnega predsednika Woodrowa Wilsona, Mrs. Jessie Sayre. Podlegla je posledicam operacije. Njen soprog je Francis B. Sayre, profesor na Harvard univerzi.

ODMEVI IZ RODNIH KRAJEV

(Nadaljevanje iz 1. strani)
lepo Vlasto s seboj v domovino, kjer se bodo v kratkem vršile poročne svečanosti. Njegova muslimanska država v Britski Indiji šteje 990,000 prebivalcev.

Zlato v Bosni. Iz Banjaluke poročajo, da je advokat dr. Vinko Mikolji od ministrstva za šume in rudnike dobil koncesijo za izpiranje zlata v reki Vrbasu in nekaterih njenih pritokih. Koncesija je veljavna tri leta. Že v starih časih se je v Vrbasu v bližini Gornjega Vakufa izpiralo zlato v kraju, imenovan "Zlatani." V planini Vranici se nahaja kraj "Zlatno guvno," kjer so nekad tudi izpirali zlato.

Pod naslovom "Spor ob Jadranu" priobčuje "Neue Leipziger Zeitung" naslednji članek:

V našem času je po vsem vi-

dezu vedno premalo izpremembe, zato je poleg mnogih sporov stopil v področje možnosti še spor ob Jadranu. Italijansko-jugoslovansko nasprotstvo ni postalo jasno šele sedaj, saj skoraj leto za letom prihaja do incidentov med obema sosedoma. Nedavno pa je porušenje nekoliko simbolov starobeneške vladavine v malem dalmatinskem mestecu Trogiru zopet povzročilo hude demonstracije v Rimu in drugih italijanskih mestih.

Italija zahteva danes Dalmacijo zase in se sklicuje na 400-letno gospodstvo Benetk, češ, da je Italija dedinja nekdanjega beneškega ozemlja. Razen tega pa se sklicuje tudi na dozdevno pripadnost dalmatinskega prebivalstva k italijanski narodnosti. Ti argumenti so namenjeni v isti meri inozemstvu in italijanskemu narodu. Ali vzdrže podrobnega raziskavanja, je pa drugo vprašanje.

Dalmacija je prišla pod beneško oblast na tak način, da je neki pretendent na madžarski prestol — po l. 1400. sta bila Hrvatska in Dalmacija združeni z Ogrsko — odstopil svoje pravice do Dalmacije Benečanom, še preden je sploh postal vladar. Kar se Benetkam ni vdalo z lepa, so si osvojile s silo. Serenisima, ki je ostala vladarica Dalmacije do l. 1797., je smatrala deželo in narod le za predmet svojega gospodstva, za blagostanje in ljudsko prosveto pa ni storila ničesar. Ravno zato pa se je lahko ohranil slovanski značaj prebivalstva čist in le v nekaterih mestih je prišlo do manjših italijanskih celic. Avstrija je ohranila italijanski uradni jezik do leta 1909., da je lahko izgrajevala Slovence in Italijane v svojo korist, omenjena leta pa je na mesto italijanskega stopil hrvatski jezik. Ko je Italija vstopila l. 1915 v svetovno vojno so ji morale antantne države kot nagrado obljubiti Dalmacijo. Ker pa na mirovnih pogajanjih ta zahteva ni prodrla in je bila vzhodna obala prisojena novi jugoslovanski državi, smatra Italija odslej jadranski vprašanje za nerešeno. Vendar je Italija pri tem dobila Reko, Zadar in več strateško važnih otokov.

V Dalmaciji prebiva danes po uradnih italijanskih podatkih le kakih 8000 do 10,000 Italijanov, t. j. 1 do 2 odst. pri skoraj 800 tisoč Slovanov. (V resnici je Italijanov komaj 3 — 4 tisoč. Op. ur.) Med temi Italijani pa se jih je mnogo stotin priselilo šele po vojni, o čemer inozemstvo ne ve ničesar. Ti priseljenici so tovarniški delavci in mali nameščenci, ker Italijani ne vživajo samo vseh pravic, izhajajočih iz manjšinske zaštite (šole, društva itd.), marveč tudi razne prednosti na gospodarskem polju. Tako lahko izkoriščajo vodne sile in grade tvornice, zanje pa dobavljajo delavce iz Italije. V gornjem številu so zapodeni tudi optanti, ki so se odločili za italijansko državljanstvo. Ker je bil večji del Dalmacije do l. 1921. zaseden po italijanskih četah, se je tedaj gotovo vsakdo, ki je hotel postati ali ostati Italijan, poslužil ugodne prilike.

Druga stran jadranskega vprašanja pa je svetovni javnosti skoroda popolnoma neznan. V Istri, v napol slovenskem mestu Trstu in njega okolici ter pri Gorici živi do 500,000 Hrvatov in Slovencev, ki niso deležni prav nikakršne manjšinske zaštite. Kakor pričajo nevtralne priče, ne smejo svojim otrokom dajati niti slovanskih imen. Tu je odprta rana, slična oni na južnem Tirolskem, samo da se je ob Jadranu sprico bujnega temperamenta obeh prizadetih narodov razvilo močno narodno sovražstvo, ki od časa do časa tudi bruhne na dan.

Tu je resnična nevarnost za evropski mir, ki se da odstraniti samo s pošteno in širokogrudno izvedbo manjšinske zaštite. V tem pogledu je seveda Italija čisto nedostopna. Razbitja levov

Jugoslovanska Katoliška Jednota v Ameriki

Ely, Minnesota

GLAVNI ODBOR

a) Izvrševalni odtsek:

Predsednik: PAUL BARTEL, 339 N. Lewis Ave., Waukegan, Ill.
Prvi podpredsednik: MATT ANZELCO, Box 12, Aurora, Minn.
Drugi podpredsednik: LOUIS M. KOLAR, 6011 Bonna Ave., Cleveland, O.
Tajnik: ANTON ZBAŠNIK, Ely, Minn.
Pomožni tajnik: LOUIS J. KOMPARE, Ely, Minn.
Blagajnik: LOUIS CHAMPA, Ely, Minn.
Vrhovni zdravnik: DR. F. J. ARCH, 618 Chestnut St., Pittsburgh, Pa.
Urednik-upravnika glasila: ANTON J. TERBOVEC, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

b) Nadzorni odtsek:

Predsednik: JOHN KUMŠE, 1735 E. 33rd St., Lorain, O.
1. nadzornik: JANKO N. ROGELJ, 6207 Schade Ave., Cleveland, O.
2. nadzornik: JOHN BALKOVEC, 5400 Butler St., Pittsburgh, Pa.
3. nadzornik: FRANK E. VRANICHAR, 1812 N. Center St., Joliet, Ill.
4. nadzornik: JOSEPH MANTEL, Ely, Minn.

GLAVNI POROTNI ODBOR:

Predsednik: ANTON OKOLISH, 1078 Liberty Ave., Barberton, O.
1. porotnik: JOHN SCHUTTE, 4751 Baldwin Ct., Denver, Colo.
2. porotnik: VALENTIN OREHEK, 70 Union Ave., Brooklyn, N. Y.
3. porotnica: ROSE SVETICH, Ely, Minn.
4. porotnik: JOHN ZIGMAN, Box 221, Strabane, Pa.

Jednotno uradno glasil:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Pravni svetovalec: WM. B. LAURICH, 1900 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

Vse stvari, tiskajoče se uradnih zadev, naj se pošiljajo na glavnega tajnika, denarne posiljate pa na glavnega blagajnika. Vse pritožbe in prizive naj se naložijo na predsednika porotnega odbora. Prošnje za sprejem novih članov, prošnje za zvišanje zavarovalnine in bolnišica spricvala naj se pošiljajo na vrhovnega zdravnika.

Dopisi, društvena naznanila, oglasi, naročnina nečlanov in izpremembe nazlov naj se pošiljajo na mail: Nova Doba, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Jugoslovanska Katoliška Jednota v Ameriki je najboljša jugoslovanska zavarovalnica v Zedinjenih državah in plačuje najliberalnejše podpore svojim članom. Jednota je zastopana skoro v vsaki večji slovanski naselbini v Ameriki, in kdor hoče postati njen član, naj se zgleda pri tajniku lokalnega društva ali pa naj piše na glavni urad. Novo društvo se lahko ustanovi z 8 člani helega plemena, neoziraje se na njih vero, politično pripadnost ali narodnost. Jednota sprejema tudi otroke v starosti od dneva rojstva do 16. leta in ostanje lahko v mladinskem oddelku do 18. leta. Pristopnina za oba oddelka je prosta.

Premoženje znaša nad \$1,500,000.00.

Odrasli oddelki: je nad 104% solventen, mladinski nad 2,000%.

POZIV ČLANSTVU DRUŠTVA ŠT. 114, ELY, MINN.

Vsi člani in članice društva Slovenec, št. 114 JSKJ v Elyju, Minn., so pozvani, da se udeležijo izredne seje, ki se bo vršila v nedeljo 22. januarja ob sedmi uri zvečer, v svrhu izvolitve novega tajnika. Sejo bo vodil glavni predsednik Paul Bartel. Anton Zbašnik, glavni tajnik.

sv. Marka v Trogiru ni moglo odobravati, toda postavitev italijanskega spomenika zmage v nemškem mestu Boznu ali požig slovenskega Narodnega doma v Trstu tudi niso ravno slavna dejanja za nasprotno stranko.

Da se določi načrt, kako organizirati za zimo prepotrebno pomožno akcijo v Sloveniji, je sklicala banska uprava posebno anketo. Ankete se udeležijo vsi interesirani činitelji, zlasti zastopniki vseh večjih občin v dravski banovini, Delavske zbornice, Borze dela, Strokovne komisije, JSZ, NSZ in vseh dobrodelnih društev.

Zima bo brez dvoma ena najhujših v teh kritičnih letih. Mizerija se oglašja vse povsod. Po dosedanjih izkustvih bo treba računati z okrog 30,000 brezposelnimi in podpore potrebni siromaki. Od navedenih 30,000 jih bo spadalo okrog 10,000 v evidenco javne borze dela in njenih podružnic, ostali del z družinskimi člani pa bo padel v breme društev, občin in banovine. Tu so zapodeni zlasti rudarji, ki jim Bratovske skladišnice zaradi pomanjkanja sredstev ne morejo nuditi skoro nobene pomoči. V poštev pa prihajajo tudi sezonski delavci, bajtarji in prizadeti po elementarnih ali drugih nečezgah. Da se odpomore pretečje preveliki bedi, bo treba na arketi resno in vsestransko razmotrivati to vprašanje.

Velika carinska afra. Kakor javlja "Neue Züricher Zeitung," je tihotapstvo špirta iz Jugoslavije v Švico zavzelo velike dimenzije. Dva vagona-cisterne sta bila naložena v to svrhu urejeno. Kakor se je ugotovilo, sta že dvaindvajsetkrat lani prevozila to pot ter pripeljala v Švico 658,000 litrov špirta brez carine.

Švicarska država je oškodovana za dva milijona švicarskih frankov. Krivci bi morali plačati globo osem milijonov švicarskih frankov. Švicarski carinski inšpektor je izjavil, da je to največja carinska afra, s katero se je bavil v dobi svojega dolgoletnega službovanja. Lastnik velike trdnice "Weinimport A. G." v Bernu je brez sledu izginil.

Visoka starost. V vasi Zupcu v Južni Srbiji živi 103 let

stari Rado Pažin, ki je bil enajst let zaposlen pri kopanju Sueskega kanala. Dvakrat je bil v Ameriki ter govoril turški, arabski, francoski, angleški in italijanski jezik.

Menihova poroka. V Celovcu se je nedavno poročil bivši menih Lo-Bisser, še nedavno član benediktinskega reda, s hčerjo nekega koroškega trgovca. Bivši menih se zdaj preživlja z ilustriranjem knjig.

V jugoslovanski senatni zbornici je zunanji minister Jeftić v svojem govoru dne 21. decembra omenil italijanskega ministrskega predsednika Mussolinija in proti-italijanske demonstracije v Dalmaciji. Izjavil je, da Jugoslavija želi miru, toda radi tega ne bo držala sklonjenih glav in sklenjenih rok. Izjavil je dalje, da obžaluje razdeljanje levov sv. Marka v jugoslovanskem mestu Trogirju, toda ne vidi, kako naj bi to na kak način zadelo italijanske narodne ali materialne interese. Po udaril je, da jugoslovanska vlada ne razume, kako more tako brezpomemben incident povzročiti tako razburjenje v Italiji in take ostre govore v italijanskem parlamentu.

Zbornica je izvajanjem ministra Jeftića navdušeno aplaudirala. Dva senatorja sta poudarjala, da Srbi, Hrvati in Slovenci v Jugoslaviji želijo prijateljskih odnosov z Italijo, ne bodo pa sprejemali lekelel in kultur od nikogar, ki bi jih hotel posteljevati.

Jugoslovanski znanstveniki s velikim ameriškim delu. Te dni je izšel tretji zvezek velikega znanstvenega dela "The Psychological Register," strokovna njaški leksikon psihologov vseh držav. Zvezek obsega 1200 strani in prinaša 2400 imen psihologov iz 40 držav, med njimi tudi iz Jugoslavije. Podatke Jugoslavije je zbral in uredil profesor psihologije na zagrebški univerzi dr. Ramiro Bujan. Popisani so tile učenjaki: Bazar, Albert, Bujas Ramiro, Kuber, Elza, Mandić Franjo, Medić Filip, Petrinović Branislav, Stojanović Berislav in Vebelić Franc. Delo izdaja Clark University, Worcester, USA.

New Era

ENGLISH SECTION OF
Official Organ
of the
South Slavonic Catholic Union.

Nova Doba

AMPLIFYING THE VOICE OF THE ENGLISH SPEAKING MEMBERS

CURRENT THOUGHT Looking Up to Our SSCU

Why do so many American-born Slovenes look down upon Slovene fraternal benefit organizations?

Just mention lodges to some of our youth and immediately they will reply with curt remarks, such as, "Oh, those Slovene lodges where they do a lot of talking," and "I don't want to be bothered with the meetings," etc., without even giving the other person a chance to explain that, today, there are English-conducted lodges where lodge business is transacted in the English language.

Two young people, who evidently were ignorant of the many classes of death benefits offered by our Union, were conversing on the various attractive policies offered by a well-known insurance company. Said one: "If I pay the annual premiums for twenty years I will receive a thousand dollars at the end of that period. Not so with the lodge. In twenty years I will not receive a dollar unless I am sick at any time." To which the other person replied: "Yes, and besides you are insured against death during those twenty years."

Too many individuals are obsessed with the idea that Slovene fraternal organizations are still in swaddling clothes. Some thirty or forty years ago, when groups of intelligent Slovenes scattered throughout the United States organized individual lodges, drew up charters upon principles more or less shaky, there was reason to feel that such groups needed expert advice. For instance, one flagrant error practiced was to assess each member the same dues regardless of age.

However, experience soon taught them to incorporate the local branches into one organization built on rock-bottom principles. A table of mortality based on the law of probability was the first major and important step to strengthen the fraternal organization. Our Union, for instance, accepted the National Fraternal Congress table of mortality and kept it in force until this year. But in its eagerness to serve members in every way possible it has switched to the American Experience Table of Mortality, beginning with Jan. 1, 1933, because the A. E. table provides for an accrued cash value recognizable by law, while the National Fraternal Congress table has none that is recognized by law.

Hence, we see that our Union has long discarded its baby clothes and is wearing fraternal clothes befitting a matured organization with many years of experience.

Moreover, our SSCU has another advantage. Members are insured against sickness, a factor worthy of much consideration—especially is this most noticeable to the member who lies sick and helpless in bed, and wondering where the next dollar will come from.

Skeptics about Slovene fraternal benefit organizations should study their by-laws closely and investigate for themselves, and fully realize the many varied benefits opened to the members.

Our South Slavonic Catholic Union has easily jumped to the foreground of leaders with its "AA" death benefits, twenty-year endowment, one dollar a day and fifty cents a day sick benefits, in addition to the regular accident, disability and operation benefits.

FROM THE SUPREME SECRETARY

All members of Lodge Slovenec, No. 114, S. S. C. U. of Ely, Minn. are requested to attend a special meeting of the lodge to be held Sunday evening, January 22, 1933, commencing at seven o'clock. The purpose of the meeting is to elect a new secretary for the lodge. Supreme President Paul Bartel will be in charge. Anton Zbasnik, Supreme Secretary, S. S. C. U.

TREE EATS PEOPLE?

Like the pitcher plant that catches and eats flies and insects, there is reported to be a tree on the island of Madagascar that eats human beings. A British scientific expedition will soon visit the island to search for this man-eating tree. They call it the mysterious Madagascar "sacrifice tree" because the natives worship it and feed it young native beauties as sacrificial offerings.

A United Press story quotes Capt. Hurst, a fellow of the Royal Geographical Society of London and leader of the expedition, as declaring this woman devourer really exists because many native chiefs have told him about it.

According to their descriptions, the tree looks like a big pineapple about eight feet high and six feet in circumference at the base. It has long tendrils which reach upward. Its leaves are large and covered with claws. These tendrils and leaves are hypersensitive and when the weight of the unfortunate maiden is put on them, the tendrils entwine her while the leaves rise slowly and com-

ILLINOIS

The territory and state of Illinois were named after the Illinois River, which received its name from the Indians. The Indian word of which "Illinois" is a corruption is said by some authorities to signify "the river of men." Just why the Indians so called the river is not known.

THE POOR SCOTCH

It is now rumored that an attempt was recently made to form a society to suppress jokes about the Scotch, but that it failed for want of financial support.

Professor: I forgot my umbrella this morning.

His wife: How did you come to find you had forgotten it?

Professor: Well, I wouldn't have missed it, only when it stopped raining I raised my hand to shut the umbrella.

pletely hide her. They stay in this position for five or six days when they open, revealing only the broken bones of the victim. —Pathfinder.

Collinwood Boosters Hold Card Party

Cleveland, O.—Collinwood Boosters Lodge, No. 188, SSCU, will hold a card party and dance next Thursday, Jan. 19, at St. Mary's Church hall on Holmes Ave. Card games such as pinochle and 66 shall be played and suitable prizes awarded at each table. Refreshments will be served free of charge. Dancing will follow the card party with the music furnished by Tony Klun. Admission to this affair is only 25 cents. The committee in charge assures everyone a good time.

Cordial invitations are extended to everyone, especially members of George Washington and Betsy Ross lodges. Here is hoping that we will all meet Thursday evening.

John Laurich,
Publicity Committee.

Tartar

By Dr. A. L. Garbas

Tartar, also known as calculus, is a hard accumulation occurring to some extent upon the roots and crowns of everyone's teeth. This scaly substance is formed by the precipitation of certain salts in solution in the saliva and is formed more readily and in greater quantities in some mouths than others. Diet, smoking and certain diseases as diphtheria and diabetes may directly or indirectly favor the formation of this accretion.

The deposition of tartar is more or less constantly being disturbed by mechanical means as chewing, movements of the muscles in speaking and by the use of the toothbrush. Unusually large deposits may be avoided by periodical visits to a dentist who with painstaking technique can remove the deposits and polish the surface of the teeth and can thus prevent the contraction of certain diseases common to unhealthy mouths.

If no measure of cleanliness is carried out to remove these deposits, foci for certain microorganisms are formed which eventually establish such diseases as trench mouth and pyorrhea. These bugs which are only visible under the microscope breed very rapidly, and if their breeding places, the tartar and filth on the surface of the teeth, are not removed, it is but a matter of time until the damage is done.

So many of us will visit a zoo and will look upon the tigers and lions with fear and apprehension, but we never give a thought to the thousands of bugs we are harboring daily in our mouths. The lions and tigers are enclosed in iron bars and are far less liable to do us harm than the microscopic animals we keep in our cage, the mouth.

The tartar and filth being the forerunners of certain oral and systemic diseases should therefore be periodically removed by a competent dentist.

Anna: Mary certainly is hurrying around looking for a job.

Belle: Yes, she's gonna get married in a few days.

Miss Bugg: My, how I dread to think of my 30th birthday anniversary.

Mrs. Webb: Something terrible must have happened on that day that you remember it after all these years!

BRIEFS

The new Ohio State Senate has a Slovene preparing data for legislative bills. He is Mr. Joseph J. Ogrin, Slovene attorney of Cleveland, who was appointed engrossing clerk recently, his appointment taking effect last week. Mr. Ogrin will continue his law practice in Cleveland as his new duties require but two or three days' service a week.

While touring Europe, Mr. Louis Adamic, well-known English writer, completed a novel based on America, Mr. Adamic, a Slovene, born in what is now Yugoslavia, gained national recognition with his two works, "Dynamite" and "Lost in the American Jungle." The Guggenheim award for American writers of 1932 was given him for his outstanding literary contributions.

Annual meeting of our S. S. C. U. Supreme Board will take place next week, starting Monday, Jan. 23, at the Union's headquarters, Ely, Minn.

World-famed Yugoslav sculptor, Ivan Mestrovic, has just made a gesture of camaraderie to a brother artist, Dinko Simunic, a Croat writer, who is lying seriously ill. Mestrovic made a bust of the author free of charge and is having it auctioned, the proceeds to go to the sick author. (South Slav Herald.)

It has been reported that the Slavonic-American Progressive Club of America will publish a list of outstanding Yugoslavs of the United States, which will be similar to the famous "Who's Who." The club has its headquarters at Union City, N. J. Included in the list will be a directory of Slavonic organizations of the States.

Jugoslavs have also decided to show to the world the beauty spots of Yugoslavia. Recently a film depicting the beauty spots of Triglav was completed and has been released.

Another Booster Event

Cleveland, O.—The Collinwood Boosters will hold a benefit card party on Thursday, Jan. 19, in St. Mary's Church hall. This is the first of a series to be held during the year. All who have attended our past affairs know what pleasure is had at these events. Refreshments will be served and dancing will follow. All this for the small sum of 25 cents. We cordially invite all to attend.

Mary Lavrich, Sec'y.

Office Boy: There's a salesman outside with a mustache. Boss: Tell him I'm in conference.

Office Boy: I did, and he wants to know if you'll be out of it before he has a beard, too.

Mrs. Archaeologist: What are these tickets in your pocket?

Mr. Archaeologist (home from the Kentucky Derby): Oh, those are just evidence of a lost race.

Nurse: Are you going to give my patient something to slow down his heart action?

Doctor: Yes, an elderly nurse.

Tezak Florals Average 990 in Series

Joliet, Ill.—Our JSKJ No. 66 champions, rolling in the Joliet City League, showed little respect for the Joliet Oil Co.'s team when, Tuesday, Jan. 10, they staged a determined battle to gain a comfortable spot in the runner-up berth. The champs bombarded the maples for a three-ply triumph over the oil men, which puts them within a hair of the top position now held by the Joliet Home Laundry team, and a good margin ahead of their closest pursuers. "Baldy" Joseph McBride slapped a 657 series to lead the Tezak Florals, who piled up a grand 2969 count for the evening.

TEZAK FLORALS			
Papesh	174	200	201
Ramuta	195	192	211
McBride	214	190	253
Kubinski	180	187	176
Horwath	227	209	170

Totals 990 978 1001

JOLIET OIL CO.

F. Marion	209	163	145
H. Faye	172	181	216
J. Marion	200	151	191
F. Fay	190	129	201
Murphy	147	224	213

Totals 918 848 966

John L. Jevitz Jr.,
No. 66, SSCU.

Ramblers' Flashes

Center, Pa.—Officers elected by the Center Ramblers Lodge, No. 221, SSCU, for the current year are as follows: Rudolph Ursic, president; Agnes Oberch, vice president; Antoinette Mozina, secretary; Antoinette Pintar, treasurer; Jennie Mozina, recording secretary; John Pintar, sergeant-at-arms, and Tony Oberch, Jacob Potochnik and John Harvat, supervising committee.

The yearly meeting was well attended. Let's start off the new year with 100 per cent attendance. The monthly meetings are to be held the second Sunday of each month, commencing at 1 p. m., at the Center Slovene Hall.

Antoinette Pintar, Treas.

Civilization Built on Coal

Today's civilization requires more work than human labor can perform. The dominant source of brain replacing energy is coal. We are today using 20 times as much coal per capita as we did in 1850. Coal is the most important source of energy in our industrial civilization and has made our national life into a complicated network of interdependent groups with duties to each other.

Wife: How do you like my new cake? I got the recipe over the radio.

Hubby (attempting to bite into it): Well, the recipe must have been broadcast through the Rocky Mountains!

Fireside Tales

Husband arriving home late: Can't you guess where I've been?

Wife: I can; but go on with your story.

Hubb: This article says that ugly women make the best wives.

Wiff: Do you mean to insinuate that I'm ugly?

Hubb: Not in the least.

In Defense of Our Union

Gowanda, N. Y.—In these depressing times many people have turned to the insurance selling field for their means of a livelihood. However, in order to increase their sales, some have stooped to the practice of making unfair comparisons, and many times with our Union. Some of these insurance sellers seem to take our Slovenes for "suckers" as it were. Do not succumb to their golden lines of why their insurance is so much better than ours. If you have read the by-laws of our Union, you should be able to refute all their charges.

Here are some of the methods that they have used: "We can give you a \$250.00 policy for only 25 cents a week and we will send a collector for your assessment." In a month this would amount from \$1 to \$1.25, while our insurance costs you only an assessment of from 50 to 60 cents, or approximately half. But some people get the idea that the insurance is cheaper because the payments are smaller. The SSCU also tries to help you in case you can not pay your assessment. Even though you pay for no sick benefit, you will receive \$10 a month after a year's illness. Then after being 65 years of age you can still have a \$250 policy with no assessments if you find yourself in bad circumstances.

Another company salesman may say: "Our insurance costs you only \$12 a year for a \$250 policy, which also includes an eight dollar a week sick benefit." Yes, that much is true, but he has not told you all. He forgot to tell you that you get sick benefit for the first three weeks only. Then in case of each death in his local branch lodge, each member is assessed a dollar toward funeral expenses. After three weeks, what will become of you? How good is your policy?

Here are a few of the many things which the SSCU offers:

- 1) You are a stockholder in it and not only a customer.
- 2) Local lodges take special interest in seeing that your heirs receive their due share of your policy. The lodge also takes care of the necessary transactions to secure your sick benefit for you without delay.
- 3) Each week you receive a newspaper which tries to explain many subjects for the betterment of our Union, and provides you with a means of giving your opinions.
- 4) It is a mutual insurance, that is, if any profit is made, you receive the benefit of it.
- 5) It provides you with a chance to meet and become acquainted with many people in your own community.
- 6) It gives you a chance through its public socials to educate yourself in business and business methods.
- 7) In normal times it helps to finance the athletic teams of your lodge.
- 8) In depressing times it provides means for you to keep up your policy.
- 9) You have a right to vote on different questions relating to the lodge and the Union.
- 10) During your illness your brother lodge members are required to visit you each week. In this way they can see to it that you are getting the proper care you need.
- 11) You are provided with a copy of by-laws and know exactly how the Union is managed.
- 12) Then turning to the juvenile department, children are insured up to \$450 for only 15 cents a month (but due to the suspension of assessments it was only on an average of 10 cents a month during 1932).

The next time one of these salesmen approaches you, be sure to defend our Union against the sales line. Insurance is your best investment, and your best investment is in your South Slavonic Catholic Union.

Ernest Palcic Jr.,
Secretary, No. 222, SSCU.

"TENTH BROTHER"

By Josip Jurčič

Translated from the Slovene Text by Joseph L. Mihelic

(Continuation)

But then, too, they had many talked only so much as was absolutely necessary. From the beginning his neighbor, the lord of Slemenice, paid him an occasional visit, but Mr. Piškav gave him soon to understand that he preferred not to see him around Polesek, and henceforth Mr. Benjamin kept out of his way also. So great was his repulsiveness that at one time, when he saw that the pastor, a reverend old man, who was on his way to pay him a visit, he ordered Krivec's wife to say to the priest that he was not at home. It is obvious that she threw up her hands and called God and all the saints for help, for she could not understand why a person should not be glad for such a consecrated guest. She was afraid to lie, and told the pastor truthfully that the lord is at home, and what he said. Of course, Piškav had henceforth peace from the pastor.

(TO BE CONTINUED)

Are you using your influence to increase the membership of your lodge.

MLADINSKI ODDELEK -- JUVENILE DEPARTMENT

VSEVEDNI BRAMIN

(Indska pravljica)

Zivel je nekoč v neki indski vasi siromašen bramin z imenom Harisarmar. Zelo siromašen je bil in trpel je silno lakoto z vso svojo veliko družino. Naposled se mu je vendarle približno namahnala sreča. Dobil je službo pri bogatini Stuludati, njegovo ženo pa je vzel bogatin za služkinjo.

Nekega dne je Stuludata priredil bogato pojedino, zakaj njegova hči se je poročila. Nasproti razkošne bogatinske palače je sedel na pragu svoje bedne kočice Harisarmar ter opazoval, kako prihaja vse polno gostov, prijateljev in sorodnikov bogatega Stuludate.

"Vendar že—" je pomislil bramin. "Tudi jaz se bom spet enkrat do siteda nadedel, a mogoče bo tudi za moje otroke kaj ostalo."

Zal pa je pojedina potekla brez njega in ni ga bilo, ki bi se bil spomnil siromašnega bramina. Kako tudi?

Ves obupan pa je na večer dejal bramin svoji ženi: "Vem, žena, da nisem bogve kaj pameten in da me zaradi tega in zaradi mojega siromaštva ne marajo videti. Sem pa premeten, napravim se za čarovnika. Ves, žena, ob ugodni priložnosti pošepetaj gospodarju, da sem v čarovnjiki velik mojster, da malo takih!"

Vso noč je bramin premišljeval to svojo namero. Zjutraj pa je vstal, ukradel ženinovega konja iz hleva ter ga skril na pripravno mesto. Svatje so opazili tatvino ter začeli vzdihovati in kričati. Stuludata je vprav obupaval, saj pomeni ta kraja nesrečo za mladi par. To je slabo znamenje, Iskali so na vse pretege, konja pa niso našli.

Tedaj pa je služkinja pošepetala gospodarju:

"O, gospodar! Zakaj ne pokličete mojega moža? Velik modrijan je, izkušen čarovnik, iz zvezd zna razbrati najbolj zapletene uganke. On ti najde konja, kot bi mignil. Poklič ga!"

Poklicali so Harisarmara, ki je ponosno in očitaje pogledal Stuludato: "Kadar pijete in se gostite, vam jaz nisem prav nič mar. Ob prvi nesreči me pa takoj pokličete. Česa želite?"

"Oprostite, čestiti starec, in pomagaj nam!" mu je ponižno dejal gospodar in razložil vso nesrečo.

Harisarmar je sedel na ledino, dolgo premišljeval ter risal v prah neke črte in like, naposled pa je vzkliznil:

"Konj je na meji posestva, natanko južno od tod. Tatu, ki ga je ukradel, ni več tamkaj. Tecite in privedite konja!"

Seveda so konja res našli in dovedli. Bramin pa je živel odselej pri bogatini kot v devetih nebesih. Zakaj Harisarmar je postal čarovnik.

A glas o njegovi modrosti in čarovanstvu se je naglo razširil. Celo radnja sam na svojem dvoru je zvedel za modrijana, ki ga ima Stuludata pri sebi. Prav takrat mu je bilo ukraden mnogo nakita in mnogo zlata. In ker tatu niso mogli najti, je radža zapovedal, naj privedejo znamenitega bramina čarovnika. Ta se je seveda silno prestrašil. Preklinjal je dan, ko se je bil napravil za čarovnika.

Dovedli so ga in zaprli do jutra. Močna straža je varovala vrata. Od samih skrbih bramin seveda vso noč ni zatisnil oči.

Na dvoru pa je bila neka ženska, ki ji je bilo ime Glavica. Tudi ta vso noč ni spala. Ona je bila ukradla nakit in zlato, pa se je bala zdaj, da bo bramin pokazal nanjo in dejal: "Ta-le je ukradla nakit!" In ko so stražniki zapadli pred vrati bramina, se je spazila Glavica k vratom ter pritrsnila svoje uho na ključavnico. Poslušala je, kaj dela bramin. Harisarmar pa je bdel in ves preplašen hodil po sobi gor in dol ter vzdihoval:

"O moja nesrečna glavica, ti moja prešmentana glavica, zdaj je prenašaj vse to gorje, kmalu te doleti pravica kazen! O ti prešmentana glavica, zakaj si si to izmislila?"

Bramin je mislil seveda svojo nesrečno butico, ženska Glavica pa je mislila, da je bramin uganil tatvino, njo. V strahu je vdrila v braminovo sobo ter pokleknila preden.

"Prizanesi mi, nesrečni Glavici. O bramin, vse, kar imam, ti dam; dragulji pa so zakopani v vrtu pod jablano."

Od nenadne sreče je Harisarmar ves vzrastlel: ukazal je Glavici, naj mu priinese dragulje, kolikor jih je pridržala zase, zjutraj pa je povedel radžo na vrt pod jablano.

"Lopov je nekaj dragocenosti odnesel, druge pa je zakopal tu pod jablano. Lopov je zbežal čez mejo; zadovolji se s tem, kar izkoples izpod jablane."

Radža je bil srečen in je bogato obdaroval bramina.

Ta velika sreča pa je izzvala pri ljudih zavist. Veliki vezir je dejal radži, da je ta čarovnik bržkone slepar in goljuf; vnovič naj preizkusi njegovo modrost.

Radža je slušal. Naslednjega dne je zaprl v neko posodo žabo, poklical bramina ter mu velel, naj ugame, kaj je v posodi. Če ne ugame, mu bo slaba predla. Harisarmar je zdrhtel in v tistem hipu se je spomnil svojih otroških let in svojega očeta, ki ga je neprestano klical za žabico. Spomnil se je te podrobnosti kot človek, ki stoji na morišču in mu bodo čez nekaj hipov odsekali glavo.

In je začel tarnati nad samim seboj: "O ti žabica, žabica, vidis, kam si zašla? Kdo bi si bil mislil, da bo ta-le skrivnostna posoda tvoja grob!"

Radža je bil premetan, obsul je bramina s cekini in častjo, izpustil ga je domov, da v miru preživi svoja stara leta.

Gustav Strniša:

VRABEC IN SINICA

Vravec je srečal na zasneženi poljani sinico, ki se je boječe bližala kmečki hiši. Začel se je iz pitčke norčevati:

"Ej, strinja sinica, ti krepkosta modrica! Ali zdaj rada hodiš tudi ti okoli hiš in stikaš za zrni. Poleti si me zmerom svarila, naj ne kradem. Zdaj bi rada kradla tudi ti, samo če bi kaj bilo!"

"Ni res!" je odgovorila sinica. "V tej hiši je ljubka deklica Marinka, ki mi zmerom daje krušnih drobtin in za posladek še kako zrno. Pozna me, saj me je tudi poleti klicala in mi drobila na okno kruhove sredice."

Vravec je zaničljivo začel: "Čiv, čiv, čiv! Čudno, da sem sploh še živ, saj stradam zavoljo tebe! O, ti domišljavost ti! Da deklica tebi siple drobtine? Mi, vrabci smo njeni stalni gosti, a ti si med nami prava pritepenka in tatica, ker jemlješ tisto, kar je Marinka nam namenila!"

"Sicer pa lahko vsak takoj opazi, da imaš slabo vest, še mnogo slabšo kakor jaz, saj se tako boječe bližaš hiši, kakor kaka lisica zvitorepka, ki hoče odnesti gospodinji kokoši!"

Sinica je vzdihnila: "Fuj, fuj! Ni res! Meni je le hudo, ker moram vsak dan nadlegovati svojo človeško prijateljico. Sram me je, da si ne morem sama najti kruha."

Vravec ni odgovoril, ker sta že prifrlela k hiši, temveč je takoj skočil na okno, predzno potkal na šipo in zaklical:

"Marinka! Čiv, čiv! Živ sem, živ, pa lačen tudi!"

Deklica je pristopila k oknu. Zgledala je vrabca in hotela oditi. Tedaj je pa zapazila na tleh sinico. Veselo je zaploskala in vzkliznila:

"Moja sinica! Takoj pridem!"

Hitela je pred hišo. Ko se ji je vravec približal, ga je jezno zapodila: "Beži poteplj! Ti in tvoji tovariši ste nam vse leto kradli, kar ste sploh dobili, še češnjevo cvetje ste nam pomladali oključali, samo, da ste delali škodo! Nicesar ne dobiš!"

Marinka je natrosila sinički drobtin in zrnja. Ker je bilo zelo mraz, jo je poklicala k sebi v sobo, kjer je sinica tudi ostala, dokler ni mraz popustil.

Ko se je jel sneg tajati, je deklica izpustila sinico. Pitčka je veselo odletela. Za hišo je zagledala vrabca, ki je ležal zmurnel v snegu. Zasmilil se ji je, takoj mu je vse odpustila, a pomagati mu ni nič mogla, saj je bil mrtev.

UP IN THE TREE

"Thank goodness," said Papa Squirrel, leaping up on the highest branch of the tree where Mrs. Squirrel, and her babies three, were eagerly awaiting him. "What kept you so long, dear?" asked Mama Squirrel.

"Those horrid boys again!" exclaimed Mr. Squirrel.

"Poor Hubby," sighed Mama. "Have they been throwing stones at you? They ought to be ashamed!"

"Stones—they were rocks!" said Mr. Squirrel. "They were as big—as big—as well, as big as apples!"

"I wonder why they can't leave us alone. We wouldn't think of hurting them, now would we?" and the babies three said "No" in chorus.

"What Kept You So Long, Dear?" Asked Mama Squirrel

"They don't consider us, except as creatures with which they can have fun," said Papa.

"You are so little and they are so big," wailed Mama. "They ought to be ashamed of themselves. I hate them."

"They are thoughtless," said Papa, "and they like to see me run."

"That is stupid," answered Mama. "I'm glad our children know more than that."

"We will never frighten little boys," said one of the babies three. "Will we?"

At that moment one of the babies three ran down the tree, and without noticing a little girl who lay dreaming under the tree, he frisked right over her. With a start the child woke up, and when she saw the animal she gave a scream and ran crying home to her mother.

Mama Squirrel whisked her tail and began to lecture her baby. "How dare you frighten the little girl," she scolded. "Don't you know that you are putting yourself on a level with the naughty boys that torment your father?"

The Baby Squirrel apologized, and then they all sat down to a fine dinner of nuts, and tried to forget their troubles.

A DEED IN THE HAND

It was late in the afternoon of the first day of the New Year and the two boys who were later to go forth looking for a good deed that needed to be done were still in the house. Last year Burt had made forty-eight resolutions and hadn't kept one of them, and this year, together with his chum Eddie, he had decided to make only one.

"Well, Burt, let's hear it," said Eddie. "I've been in suspense all day."

"So have I," was the reply. "You see, since I had only one to make, I wanted it to be the best of all possible resolutions."

Eddie grew serious at once.

"It was quite a solemn job for me, too," he confessed. "There were about

a dozen to choose from. All good ones, too."

"Did you write it down?" asked Burt. Eddie nodded and drew a piece of paper from his pocket. Burt had his resolution written on the back of an envelope. Taking it out of his pocket he handed it to his friend.

"To do one good turn daily," read Eddie, in surprise. "Why, that's the same as mine!"

"So it is," replied Burt, laughing. "It only goes to prove that great minds run in the same channel! Why, Ed, he went on, in surprise, as Eddie reached for his hat and coat. "Where are you going?"

"To find a good deed," was the reply. "Today is New Year's, isn't it? We've made the resolution and now we've got to keep it!"

Before they got to the door, however, they were called by Mr. Wise, Eddie's father.

"I want you to take this letter to Mrs. Fred Gill at 2751 Wager Street," he said.

"But we have business to take care of right now, Dad. Can't we take it later?"

"No, this is too important to wait. Run along now," said Mr. Wise with finality.

"That's life for you," complained Eddie, when he was outside. "A fellow no sooner wants to do something worth while than some grown-up spoils everything."

"Grown-ups are thoughtless that way, all right," agreed Burt. "Boy, I won't treat my kids that way. Here it is, the first day almost gone and we've still got our resolution to keep."

"That's so. Let's be on the lookout for a good deed that needs doing while we're going along," said Eddie.

"Look!" cried Burt, a while later. "A manhole uncovered right in the middle of the sidewalk!"

"Sure enough. Wow! A fellow would get killed if he fell down that hole. Let's cover it up!"

"It's our good turn!" gleefully cried Burt, as he helped Eddie to put the manhole cover back where it belonged. But they had hardly gone fifteen feet away when they heard the scrape of the cover on the pavement.

"Watsa mat you keets? Mabe you tink dees for munda you beensness, eh? Watsa mat?" came from a red-faced workman peering over the edge of the manhole.

"Well, he should have had a sign up or something. How were we to know he was down there?" complained Burt. The man had forgotten this, apparently, for he set up a portable iron railing before the hole, with a warning sign attached.

"We meant all right," grinned Eddie. The next chance they got was to help a man trying to start an old automobile. He was straining himself cranking it; but each time he succeeded the engine would stall before he could get around to where he could control the gas and the spark.

"Can we help you, mister?" Eddie said to him, cheerily.

At first the man eyed them suspiciously, then his face expressed relief as he answered gratefully: "You bet you can, boys. If one of you will retard the spark and give her a little gas when she starts 'kicking' I'll be much obliged."

Eddie jumped in and took his place at the wheel. After the second effort the car shook and roared with life. "Many thanks, boys. I'm late already, so I'll get right along. You've been a real help," said the man.

As he put the machine into gear and sped away the shrill sound of a siren attracted the boys' attention. A car suddenly swerved to the curb and with a shriek of brakes came to a stop. A

police man jumped out, caught them roughly by the shoulders and told two other cops in the car to keep going. "Accomplices, eh?" cried the officer who had hold of the boys. "Helping a bank robber to make a get-away! Why, it's Burt Lomax and Eddie Wise!" he cried, as he got a good look at them. "What in thunder!"

"We were just trying to do a good turn," explained Burt, timidly. "He was stuck, so we helped him."

"Well, it's lucky I know both your fathers or I'd never let you go," was the reply. "Be careful who you help from now on."

"I guess we'd better be," agreed Eddie. For a while they walked along in silence. As they were crossing Hamilton Avenue, however, they were brought out of their brooding by the savage barking of a dog which was leaping and snapping at an old lady trying to cross the street from the opposite corner.

With common impulse the two boys made a hurried survey of the ground for weapons. Eddie found a stout stick and with it he charged the dog. Burt ran between the lady and the dog, shouting and kicking at the animal. "For the love of Pete! By the living blazes! Will you kids clear out of here before I skin you alive!" shouted an angry voice.

There on the corner stood three men, one of whom was turning the crank on a moving-picture camera. Another was stamping in rage upon a megaphone, while the third was the one who had done the shouting. The dog, with his tail between his legs, had run back to the men.

"You dumbells! You've spoiled a good picture! We'll never be able to get that dog to perform so well again," continued the director.

Burt and Eddie made a hasty retreat. "I guess we are dumbells," said Eddie, breaking a long long silence. "All we do is get into trouble."

"It looks that way," assented Burt, painfully. "I guess our New Year's resolution is plumb broke already."

It was just getting dark as the two boys grudgingly rang the bell of an ugly three-family house at 2751 Wager Street.

"She's been crying," whispered Burt as they saw a tired-looking woman descend the stairs to the door.

"Happy New Year!" she greeted them, trying to appear cheerful. "How do you do?"

"The same to you, thank you," said Eddie. "Are you Mrs. Gill?"

"Yes, I am," she answered, timidly. "Who are you?"

"Oh, I'm just Eddie Wise. My Dad sent this letter."

Mrs. Gill opened it and gave a cry of surprise.

"Why, you darling boys!" she said as she gave them each a hug and a squeeze. "You darling boys! Please come up."

They followed her upstairs where there were four little children dressed in rags. On the couch, unable to rise, was a man, all bundled up.

At first the man eyed them suspiciously, then his face expressed relief as he answered gratefully: "You bet you can, boys. If one of you will retard the spark and give her a little gas when she starts 'kicking' I'll be much obliged."

Eddie jumped in and took his place at the wheel. After the second effort the car shook and roared with life. "Many thanks, boys. I'm late already, so I'll get right along. You've been a real help," said the man.

As he put the machine into gear and sped away the shrill sound of a siren attracted the boys' attention. A car suddenly swerved to the curb and with a shriek of brakes came to a stop. A

police man jumped out, caught them roughly by the shoulders and told two other cops in the car to keep going. "Accomplices, eh?" cried the officer who had hold of the boys. "Helping a bank robber to make a get-away! Why, it's Burt Lomax and Eddie Wise!" he cried, as he got a good look at them. "What in thunder!"

"We were just trying to do a good turn," explained Burt, timidly. "He was stuck, so we helped him."

"Well, it's lucky I know both your fathers or I'd never let you go," was the reply. "Be careful who you help from now on."

"I guess we'd better be," agreed Eddie.

For a while they walked along in silence. As they were crossing Hamilton Avenue, however, they were brought out of their brooding by the savage barking of a dog which was leaping and snapping at an old lady trying to cross the street from the opposite corner.

With common impulse the two boys made a hurried survey of the ground for weapons. Eddie found a stout stick and with it he charged the dog. Burt ran between the lady and the dog, shouting and kicking at the animal. "For the love of Pete! By the living blazes! Will you kids clear out of here before I skin you alive!" shouted an angry voice.

There on the corner stood three men, one of whom was turning the crank on a moving-picture camera. Another was stamping in rage upon a megaphone, while the third was the one who had done the shouting. The dog, with his tail between his legs, had run back to the men.

"You dumbells! You've spoiled a good picture! We'll never be able to get that dog to perform so well again," continued the director.

Burt and Eddie made a hasty retreat. "I guess we are dumbells," said Eddie, breaking a long long silence. "All we do is get into trouble."

"It looks that way," assented Burt, painfully. "I guess our New Year's resolution is plumb broke already."

It was just getting dark as the two boys grudgingly rang the bell of an ugly three-family house at 2751 Wager Street.

"She's been crying," whispered Burt as they saw a tired-looking woman descend the stairs to the door.

"Happy New Year!" she greeted them, trying to appear cheerful. "How do you do?"

"The same to you, thank you," said Eddie. "Are you Mrs. Gill?"

"Yes, I am," she answered, timidly. "Who are you?"

"Oh, I'm just Eddie Wise. My Dad sent this letter."

Mrs. Gill opened it and gave a cry of surprise.

"Why, you darling boys!" she said as she gave them each a hug and a squeeze. "You darling boys! Please come up."

They followed her upstairs where there were four little children dressed in rags. On the couch, unable to rise, was a man, all bundled up.

At first the man eyed them suspiciously, then his face expressed relief as he answered gratefully: "You bet you can, boys. If one of you will retard the spark and give her a little gas when she starts 'kicking' I'll be much obliged."

Eddie jumped in and took his place at the wheel. After the second effort the car shook and roared with life. "Many thanks, boys. I'm late already, so I'll get right along. You've been a real help," said the man.

As he put the machine into gear and sped away the shrill sound of a siren attracted the boys' attention. A car suddenly swerved to the curb and with a shriek of brakes came to a stop. A

police man jumped out, caught them roughly by the shoulders and told two other cops in the car to keep going. "Accomplices, eh?" cried the officer who had hold of the boys. "Helping a bank robber to make a get-away! Why, it's Burt Lomax and Eddie Wise!" he cried, as he got a good look at them. "What in thunder!"

"We were just trying to do a good turn," explained Burt, timidly. "He was stuck, so we helped him."

"Well, it's lucky I know both your fathers or I'd never let you go," was the reply. "Be careful who you help from now on."

"I guess we'd better be," agreed Eddie.

For a while they walked along in silence. As they were crossing Hamilton Avenue, however, they were brought out of their brooding by the savage barking of a dog which was leaping and snapping at an old lady trying to cross the street from the opposite corner.

With common impulse the two boys made a hurried survey of the ground for weapons. Eddie found a stout stick and with it he charged the dog. Burt ran between the lady and the dog, shouting and kicking at the animal. "For the love of Pete! By the living blazes! Will you kids clear out of here before I skin you alive!" shouted an angry voice.

There on the corner stood three men, one of whom was turning the crank on a moving-picture camera. Another was stamping in rage upon a megaphone, while the third was the one who had done the shouting. The dog, with his tail between his legs, had run back to the men.

"You dumbells! You've spoiled a good picture! We'll never be able to get that dog to perform so well again," continued the director.

Burt and Eddie made a hasty retreat. "I guess we are dumbells," said Eddie, breaking a long long silence. "All we do is get into trouble."

"It looks that way," assented Burt, painfully. "I guess our New Year's resolution is plumb broke already."

It was just getting dark as the two boys grudgingly rang the bell of an ugly three-family house at 2751 Wager Street.

"She's been crying," whispered Burt as they saw a tired-looking woman descend the stairs to the door.

"Happy New Year!" she greeted them, trying to appear cheerful. "How do you do?"

"The same to you, thank you," said Eddie. "Are you Mrs. Gill?"

"Yes, I am," she answered, timidly. "Who are you?"

"Oh, I'm just Eddie Wise. My Dad sent this letter."

Mrs. Gill opened it and gave a cry of surprise.

"Why, you darling boys!" she said as she gave them each a hug and a squeeze. "You darling boys! Please come up."

They followed her upstairs where there were four little children dressed in rags. On the couch, unable to rise, was a man, all bundled up.

At first the man eyed them suspiciously, then his face expressed relief as he answered gratefully: "You bet you can, boys. If one of you will retard the spark and give her a little gas when she starts 'kicking' I'll be much obliged."

Eddie jumped in and took his place at the wheel. After the second effort the car shook and roared with life. "Many thanks, boys. I'm late already, so I'll get right along. You've been a real help," said the man.

As he put the machine into gear and sped away the shrill sound of a siren attracted the boys' attention. A car suddenly swerved to the curb and with a shriek of brakes came to a stop. A

police man jumped out, caught them roughly by the shoulders and told two other cops in the car to keep going. "Accomplices, eh?" cried the officer who had hold of the boys. "Helping a bank robber to make a get-away! Why, it's Burt Lomax and Eddie Wise!" he cried, as he got a good look at them. "What in thunder!"

"We were just trying to do a good turn," explained Burt, timidly. "He was stuck, so we helped him."

"Well, it's lucky I know both your fathers or I'd never let you go," was the reply. "Be careful who you help from now on."

"I guess we'd better be," agreed Eddie.

For a while they walked along in silence. As they were crossing Hamilton Avenue, however, they were brought out of their brooding by the savage barking of a dog which was leaping and snapping at an old lady trying to cross the street from the opposite corner.

With common impulse the two boys made a hurried survey of the ground for weapons. Eddie found a stout stick and with it he charged the dog. Burt ran between the lady and the dog, shouting and kicking at the animal. "For the love of Pete! By the living blazes! Will you kids clear out of here before I skin you alive!" shouted an angry voice.

There on the corner stood three men, one of whom was turning the crank on a moving-picture camera. Another was stamping in rage upon a megaphone, while the third

MLADINSKI DOPISI

Contributions from our Junior Members

COKETON, W. VA.

EAR EDITOR:
This is my first letter to the Nova Doba. I am 11 years old and in the seventh grade. My teachers are Miss Thalinsky, Miss Dorsey, Miss Kotnick and Miss Luzier. I like them all.
My oldest sister's name is Mollie. She graduated in 1931 and now works at a store in Thomas. I am the baby of the family. I also have a married sister in New York, who is very good. Her husband's name is Walter Richard Trout.
My father's name is Mike and my mother's is Anna. We all belong to the SCU and are very proud of it.
CHRISTINE KOROSEC.

THE HEROINE

In Japan there lived a girl named Ina. There were two men who were her good friends of Jaun's father. The two men wanted to see Jaun after the banquet they had been to at Jaun's house. Jaun's father was very angry to open the door of her room when they heard her parrot calling: Jaun! Jaun! They realized she was kidnapped, so they took her parrot with them to mysterious park to find the kidnapper's den. They finally reached it and when they opened the door and entered they saw Jaun in a cage. As they broke the cage and took Jaun out, the kidnappers asked them what they wanted, and after a time the men answered, "We want you closely, for we will make you disappear." The kidnappers watched Jaun closely while they put a blanket over to be girl. They thought she disappeared, but she was only put in a box. "Bring her back! Bring her back!" the kidnappers cried. The men made magic sign and the parrot appeared. "Yes, she become a parrot?" they asked. "Yes," the two men answered. The kidnappers then tried to catch the parrot, but it flew out of the den and they saw it after it.
In the meantime the two men took Jaun and the parrot home and received reward from Jaun's father, the king.
CHRISTINE LOBE (age 14), No. 2, SSCU, Ely, Minn.

SEGUNDO, COLO.

EAR EDITOR:
I am very thankful for the check you sent me. I was so glad I didn't know that to do. When I asked my dad if it is a real check, he said, "No," to fool me, but my mother said, "Yes." It sure going to help me and my dad because was planning to buy a knitted sweater and a lead pencil.
The mines are not being worked at and the people are nearly starving. There is bad all over no matter where you turn. A lot of people in Trinidad are catching flu. At school 13 were sent, and teachers are feeding the children to make them stronger. Yesterday, Dec. 6, was St. Nicholas' birthday and we were very sorry he didn't stop here. I don't know the reason why, but I think he will be here on Christmas Eve. I think he didn't come because we haven't any snow, and he can't come with his sled and reindeer the wind.
I am in a Christmas play that we are acting at school, and I hope it will turn out all right. Teacher said if we beat the other side she will give us each a handful of candy.
This is all I have to say, so I will close.
MARY M. CIGLAR.

COKETON, W. VA.

EAR EDITOR:
This is my first letter to the Nova Doba, and I hope it will not be the last. I am 13 years old and a freshman in high school. My teachers' names are Miss Bennett, Mr. Balassone, Mr. Harwood and Miss Schaefer. I like them very much and most of them are my sisters.
I like to read the stories in the Nova Doba. They are very interesting. My mother is 19 years old. I am next to the baby. We all belong to the SSCU and we are all proud of it.
MARY KOROSEC.

SHEBOYGAN, WIS.

EAR EDITOR:
This is my first letter I am writing to Nova Doba, and hope it is successful. I am 13 years old and in the eighth grade at SS. Cyril and Methodius school. The days here in Sheboygan are warm, with hardly any snow fall. Our Christmas vacation was very long, and school started Jan. 3. Please do not throw this letter into the wastepaper basket, since you know it is my first. I send my wishes and greeting for the happy New Year to all members and the editor.
MARY ALICE PODRAJ, No. 82, SSCU.

BLAINE, O.

EAR EDITOR:
First I want to thank you very much for the prize I got for my article that appeared in November's issue. I was very glad to get it. I got a letter from my friend of Ely, Minn., which was very kind of her to write to me. I thought that no one was going to write to me, but she did!
We had a nice time at Christmas. We had a dance on Christmas Eve, which was enjoyed by all. I didn't get any presents because Santa Claus was now here yet, and I hope there won't be much. We are having only one week of vacation at school. Our examinations have not been given yet, as we will get them Jan. 20. I hope that I will pass the examination. The mines

out here don't operate much—only three or four days a week. I hope they will start better once the New Year has come into full swing. I haven't much more to say this time. So I will close by wishing you all a Happy New Year.
MARY ILOVAR.

BEAR CREEK, MONT.

STARO LETO IN NOVO LETO
Staro leto, poidi od nas; mlado, pridi, ugasni luč staremu!
MLADO LETO: Taka je postava, tako je zapisano. Jaz prihajam, in ti, stara nadeha, moraš iti. Le pripravi se, nič ti ne pomaga, iti moraš!
STARO LETO: Gorje meni, torej moram iti, da, takoj to minuto. Zapuščam ti v testamentu dolgove in gore ledu.
MLADO LETO: Hvala lepa, tako je bilo vsako leto, toda mladost prekama dolgove in gore ledu.
Ura bje dvanaest in staro leto odkevra v pokoj. Za petimi mu prožno priskaklja Novo leto.
Pozdravljeno Novo leto, mlado in prožno, pozdravljen novi, boljši čas! Naj obisple s srečo vse!

HENRY HENIGMAN,

drustvo št. 58 JSKJ.

MORLEY, COLO.

Ker je to moj prvi dopis v tem novem letu, zato se enkrat voščim srečno in veselo leto 1933 vsem članom in članicam JSKJ, posebej pa še članom mladinskega oddelka. Želim, da bi se v tem letu bolj zanimali za mladinsko stran Nove Dobe ter jo kolikor mogoče polnili s slovenskimi dopisi. S tem bomo pomagali sami sebi in ohranili svoj materin jezik.

Tukaj na Morley smo vsi otroci razočarani nad tako zimo, ker nimamo nič snega, da bi se sankali. Zima je taka, kot da smo v maju, ne pa v januarju; zato je menda toliko ljudi prehlajanih. Mogoče bo starka zima prišla na obisk spomladi.

Za božič smo imeli zabavo v Y. M. C. A. Posebno veselje za otroke je bil Santa Claus. Zal, da letos ni dajal nič daril, ker je bil revež dobi "flu" in je moral v posteljo. No, pa smo bili vse eno zadovoljni, ker je revež tako kihal, da ni mogel govoriti, in nam je s tem napravil dosti smeha.

Ob koncu se enkrat pozdravim vse člane in članice mladinskega oddelka, kakor tudi vse glavne odbornike JSKJ, da bi srečno in veselo vršili svoje redno delo v novem letu. Posebej pa pozdravljam še g. urednika, ki se trudi z našimi otroškimi dopisi.

VICTOR SLAVEC,

drustvo št. 140 JSKJ.

THE SNOWBALL FIGHT

One evening I went to bed early. It looked to me like it was going to snow. In the morning when I awoke I saw heaps of snow on the ground. After breakfast I went outside to shovel snow. I cleaned it from the gate to the barn. My feet and hands were very cold. So I went into the house.

The next day the sun came out and started to melt the snow. It was good to make snowballs. So my boy friend and I decided to make a snow fort. We rolled a lot of little snowballs and piled them one on top of another. Then we patched the holes, except one. Sister called me in for dinner. After dinner we met some of our friends and they asked us if we wanted to have a snowball fight. We said yes. First we made a lot of snowballs. Then I shouted, "Ready, let's go!" You should have seen the snowballs fly. I blocked the holes they were making. One boy looked out of the fort, and Joe hit him in the nose. He ran out of the fort and went home.

Soon the boys got angry because we got the best of them. They jumped on our fort and fell on top of us. We were full of snow. The boys were laughing at us. We ran and pushed their fort down. They started to throw snow at us. Then we ducked their faces in the snow. We asked them if they had enough. They said yes. "We shall never have that kind of snow fight any more," they said.

ANTON KOTNIK (age 12),

No. 25, SSCU, Eveleth, Minn.

TRIP TO CHICAGO

Mary and James live in the country. They went to Chicago to visit their aunt and uncle. The day they arrived their aunt sprained her ankle, so she could not meet them as she had planned. Their uncle met them at the Grand Central Station. He could not leave his work long enough to take them to his home. He put them on a subway train and told them at just what station to change to a local train, and just where to get off the local train. The house was only one block from the station, so they would have no trouble in getting to their destination.

But as they changed with the crowd from the express to the local train the guard shut the door on James, so that Mary was left alone on the platform. Since James was a year and a half older, Mary had depended upon his following her uncle's directions. She had not remembered where to get off the subway and the local train. She had also given him her pocketbook with all her money.

As the train stopped at the next station she looked to see where her brother was. She got scared and asked the conductor where he left her brother off. He said, "At the last station." She started to cry. The conductor told her that she could get off and go on the next train. So she changed and went back and stopped at the right station. She started to walk around the station and saw James. Whereupon James

asked her where she was. She told him that she was lost. So he took her to their aunt and uncle. When they came in, her uncle grasped and kissed them both as did the aunt. Then the aunt prepared supper. Mary helped her aunt with the dishes. When the house was all cleaned up they sat in the front room to talk about the trip and many other things. Mary told about the way she got off at the wrong place, and the time she spent to find her brother.

James said that mother told them they could spend two weeks. It was soon getting late, so they went to bed. During the two weeks they helped their aunt and uncle. When the day came to leave, Mary and James felt sorry because they liked to stay. Their aunt and uncle went with them to the station and told them how to get home. They followed their directions and got home safely.

Mother was waiting for them at the station. She prepared a big dinner for them. They told her about the trip.

FRANK KOTNIK (age 11),

No. 25, SSCU, Eveleth, Minn.

PIERCE, W. VA.

DEAR EDITOR:
Since my first letter was not thrown in the wastebasket, I'll try again. How do you do, everyone? And how did Santa treat you all? He was nice to me. We stayed up until midnight, attended services, and returned to find that Santa had already visited our house. He left me a doll, doll clothes, a school bag filled with pencil and tablet, and, of course, lots of candy and nuts.

We have a very nice winter here. There has been no real cold as yet, and only a little snow. I like it fine, and only hope it doesn't come back on us in May or June. Well, this is enough for this time. Best wishes to all for a better year in 1933.

VIOLET ZALAR,

No. 69, SSCU.

THE INTRUDER

It was a warm and lovely evening, a beautiful moon was up. The Boy Scouts were all seated on the ground, conversing with one another. The campfire burned brightly.

One by one the boys were getting sleepy, and the conversation had died down, only the strains of Fred's guitar and the crackling of the logs could be heard.

Sandy, the dog, was fast asleep. Presently a low howl came by broke the stillness. What could it be?

All the boys grew excited as another howl was heard, and all the sleepiness was now gone out of the boys.

Sandy pricked up his ears. In the nearby bushes a crackling could be heard.

Every eye turned toward that direction, as if to say: "Who dares to intrude on us during this peaceful evening?"

Two glaring eyes could be seen peering out of the bushes.

Out of the bushes jumped a slim looking wolf, who leaped high over the fire, and disappeared into the darkness.

JOHN ZBASNIK (age 14),

Ely, Minn.

LORAIN, O.

DEAR EDITOR:
I wish to thank you for the check which I received for my article. I cannot express my gratitude enough. No one can imagine how glad I was when I received the check, which came in very handy in this depression. The semester is almost over. I think it passed so quick. Our examinations will start in about two weeks. The name of our school is Whittier Junior High. Before they had grades from 7B to 9B, but they will have 10B also.

The weather in Lorain is very changeable. I cannot say it is very nice weather, because it changes very often. The play we had on Christmas Eve turned out very nice. There were quite a number of people present. I heard that there was a play in Cleveland. Why not write something about it? I'll close and try to write something more next time. Best wishes to all of the members of SSCU, and also to you, editor.

AGNES JANCAR (age 14),

No. 6, SSCU.

STRABANE, PA.

DEAR EDITOR:
First of all I must thank you very much for the dollar check I received from you. I was so glad I got it. We had two weeks off from school for Christmas. We had our examinations Jan. 9 and 10. I do hope that I may pass. We had no two weeks before Christmas, but it melted for Christmas. The weather out here is always changing. Many children get milk in school from the state. The children that are underweight and many elders are sick out here. The men are still out of work. I don't think better times will come around any more. I do not have much to write this time. But I want to thank you again very much for the dollar check. Best regards to all.

ANNA STRLE (age 14),

No. 149, SSCU.

NAGRADE

Za dopise, priobčene v mladinski prilogi Nove Dobe mesece decembra, so bile nakazane nagrade, po en dolar (\$1.00) vsakemu, sledečim mladinskim dopisnikom:

Agnes Jancar, drustvo št. 6, Lorain, O.; Victor Slavec, drustvo št. 140, Morley, Colo.; Jan-

DOPISI

Chicago, Ill.

V petek 6. januarja 1933 se je za vedno poslovil od nas prijatelj in sobrat John Wolkar. Bil je bolehen že zadnjih par let, zadnje mesece pa je moral biti v postelji in končno je podlegel mučni želodčni bolezni.

Pokojni John je prišel v to deželo leta 1905. Pristopil je k društvu sv. Stefana KSKJ, ko pa je bilo ustanovljeno društvo Zvon, št. 70 JSKJ, je tudi k istemu pristopil takoj po ustanovitvi. Ostal je dober in zvest član društva Zvon do konca. Pred leti je zavzemal pri društvu urad zastopnika. Pred nekaj leti je iz gotovega vzroka prestopil od društva sv. Stefana, št. 1 KSKJ, k društvu sv. Alojzija, št. 47 KSKJ, kjer je ostal član do smrti.

Društvo Zvon je v Johnu Wolkarju izgubilo dobrega, zvestega in delavnega člana. On ni bil tiste vrste, da bi se bil brigal za društvo le toliko, kot je neobhodno potrebno. Kadar koli je bilo treba prijeti za kakšno delo pri društvu, se je vedno drago volje odzval in bil je zanesljiv v vsakem slučaju. S svojo soprogo članico je bil tudi boter dvema zastavama, kar kaže, da je bil pripravljen v korist društva tudi marsikaj žrtvovati.

Pogreb pokojnega sobrata Wolkarja se je vršil dne 9. januarja iz cerkve sv. Stefana na pokopališče v Summit, Ill., kjer že od prej počiva ena njegova hčerka. Kako je bil med rojaki priljubljen, je pokazal njegov pogreb, katerega se je udeležilo zelo veliko število občinstva. V spremstvu je bilo okrog 40 avtomobilov. Od društva Zvon je bilo pri pogrebu navzočih najmanj polovico članov.

Pokojnik zapuščal žalujočo soprogo Gertrude, dva sina, Johna in Antona, ter tri hčere, katerih dve sta že omoženi.

Dragi John, odšel si pred nami v kraje večnega počitka, katerega si zaslužil! Pogrešala Te bo Tvoja družina, pogrešali Te bodo Tvoji številni prijatelji in pogrešala Te bo društvo Zvon, kot enega najbolj zvestih in delavnih članov. Lahka Ti bodi ameriška gruda in blag Ti spomin, žalujočim ostalim pa iskreno sožalje.

John Zvezich,

društvo Zvon, št. 70 JSKJ.

Joliet, Ill.

Letna seja Zveze slovenskih društev v Jolietu, Ill., se bo vršila v petek 27. januarja o polu osmih zvečer v običajnih prostorih. Pozivljamo vse zastopnike društev, da se te seja gotovo udeležijo. Na dnevnem redu bo več važnih zadev v korist društev, obenem tudi volitev odbora za leto 1933. Kakor je bilo že sporočano, je bilo na zadnji seji sprejetih več važnih predlogov. Eden teh sklepov se tiče sprejemanja prosilcev v društvo. Sklenjeno je, da nobeno društvo ne sprejme prosilca oziroma novega člana, kateri je pri katerem drugem društvu ostal za več mesecev dolžan na assessmentu, pa namesto, da bi take dolgove poravnal, pusti društvo in namestno pristopiti k društvu druge organizacije. Takih kandidatov ne bo sprejelo nobeno društvo, ki spada v Zvezo, dokler tak prosilec ni poravnal svojih dolgov pri prejšnjem društvu. Nadalje je bil sprejet sklep glede nadzovanja bolnikov in zdravnikov. Na sejah Zveze podajo tajniki dru-

ko Kapelj, društvo št. 71, Cleveland, O.; Rudolph Supancic, društvo št. 57, Export, Pa.; Mary M. Supancic, društvo št. 57, Export, Pa.; Victoria Kums, društvo št. 6, Lorain, O.; Anton Kotnik, društvo št. 25, Eveleth, Minn.; Frank Kotnik, društvo št. 25, Eveleth, Minn.; Anna Strle, društvo št. 149, Canonsburg, Pa.; Edward Lawrich, društvo št. 170, Chicago, Ill.

štev svoje izkušnje glede bolnikov in zdravnikov, ker imamo dokaz, da je včasih ravno tako treba nadzorovati zdravnike kot bolnike. Društva Zveze pazijo, da gre vse točno in pravilno. Zveza deluje, ne samo v društevskih, ampak tudi v drugih ozirih za slovensko naselbino v Jolietu.

Tako se je odbor Zveze potrudil za našo šolsko mladino, da je bila primerno obdarovana od Miklavža. Nadalje imajo društva Zveze lepo urejeno glede prirejanja veselja, zabav ali piknikov, da se ne vršita prireditvi dveh društev istočasno in da gre tako vse v lepem redu. V letu 1932 so društva Zveze priredila 12 različnih veselja. Sedaj imamo na programu dve veselici. Dne 24. januarja priredi "baseball team" društva sv. družine št. 1 DSD plesno veselico, na pustni torek zvečer, to je 28. februarja pa priredi isto društvo maskaradno veselico v Slovenija dvorani. Članstvo vseh k Zvezi spadajočih društev je vabljen, da kar mogoče številno poseti omenjeni prireditvi. — Pozdrav!

Za Zvezo slovenskih društev v Jolietu:

John Nemanich, tajnik.

Virginia, Minn.

Prva seja društva sv. Stefana, št. 164 JSKJ v tem letu se je vršila 9. januarja. Na tej seji je bil članstvu podan natančen račun za preteklo leto. Kot tajnik društva sem članstvu podal tudi račun in poročilo za ves čas od ustanovitve tega društva.

Naše društvo je še precej mlado. Dne 25. decembra 1933 je bilo staro sedem let. Članstvo dozdaj v splošnem še precej točno plačuje svoje assessmente, če tudi so tukajšnje delavske razmere slabe. Društvo ima v splošnem vrle in vsega spoštovanja vredne člane, med njimi tudi pionirje, ki nam dajejo lepe vzglede dobrih društevnikov. Eden teh je naš sedanji društveni predsednik, sobrat Marko Strbenc, najstarejši član društva in JSKJ; pri JSKJ je že od leta 1898 in je še vedno čvrst in zdrav. Drugi je naš sedanji društveni blagajnik, sobrat Martin Stukel. Tudi on je star pionir naše Jednote, h kateri spada že od leta 1898. Tretji, ki tudi spada k JSKJ že od leta 1898, je sobrat John Matkovich, trgovec z mešanim blagom. Vsi trije so prave, čvrste dolenske korenine in v vsem času, kar so pri Jednoti, niso vsi skupaj dobili 100 dolarjev bolniške podpore. Društvo je lahko ponosno na take člane in istotako Jednoto. Vsi člani našega društva jim odkrito želimo, da bi še mnogo let ostali čvrsti in zdravi člani našega društva in Jednote. Kot društveni tajnik jim še posebej želim sreče, zdravja in uspeha na društvenem polju in drugod. Priporočal bi članstvu našega društva, da te tri pionirje imenuje za častne člane in njih imena vpiše v posebno knjigo častnih članov.

Z bratskim pozdravom,

Frank Novak,

tajnik društva št. 164 JSKJ.

Hermine, Pa.

Kar se tiče dela v tem kraju, skoraj ni vredno govoriti o njem. Delamo po dva dni v tednu, ko pride plačilni dan, pa dobim višnjevkast štirivoglat papir, na katerem je zapisano, da dolgujem. Tako je Hooverjeva prosperiteta, ki se bo v nekaj tednih izpremenila v Rooseveltovo; izpremembe seveda ne bo druge kot v imenu.

Člane društva Veseli slaviček, št. 154 JSKJ pozivljamo, da se bolj redno udeležujejo mesečnih sej, da ne bo treba predsedniku čakati čez uro in šteti člane kdaj jih bo dovolj, da sejo odpre. Resnica je, da se je število članov znižalo za polovico v enem letu, pa še od ostalih jih komaj četrtina prihaja na sejo, in sicer vedno isti. Pozivljamo vse člane, da se v bodoče bolj številno udeležujejo mesečnih sej, saj časa imamo zdaj vsi na koše in žaklje. Zaradi načrta "AA" naj se čla-

ni javijo tajniku do 25. januarja. Novih pravil še zdaj nismo dobili, torej nisem na jasnem glede tega novega načrta in certifikatov "AA", ki bodo dobili denarno vrednost. Dobro bo, če bomo mogli na te certifikate dobiti kakšno malo vsoto, čeprav na posodo, da bi povrnil, kar je založeno iz naše blagajne. Naj še omenim, da je naš društveni tajnik, sobrat Ilija Suman izjavil na zadnji seji, da pusti vso tajniško plačo za šest mesecev in vse druge izdatke društveni blagajni in v korist društva. To je zelo lepo od sobrata tajnika, ki bo že skoro leto dni brez dela, in naj mu bo v imenu društva izrečena iskrena hvala. Člani so pa prošeni, da gredo društvenemu tajniku pri njegovem delu kar mogoče na roke in mu s tem delo olajšajo.

K sklepu pozdravljam vse člane in članice JSKJ in jim želim boljše leto 1933 kot je bilo preteklo.

Frank Vozel,

zapisnikar društva št. 154 JSKJ.

Canonsburg-Strabane, Pa.

V soboto 21. januarja se bo vršila delničarska seja Slovenskega Hranilnega in Posojilnega društva, v prostorih društva Postojnska Jama. Seja se prične ob šest uri zvečer. Seja je velike važnosti zato se želi, da se seja udeleže, če le mogoče, vsi delničarji.

Glasovnice, katere ste prejeli, vrnite najkasneje do 21. januarja, do šeste ure zvečer. Pazite, da bodo glasovnice pravilno izpolnjene. Glasovnice, ki bodo oddane 21. januarja po šest uri zvečer, se ne bo vpoštevalo, oziroma bodo neveljavne. Toliko v prijazno pojasnilo.

Mislím, da vsakega delničarja zanima, kako stoji, oziroma napreduje S. H. & P. društvo v teh težkih časih depresije. Spodaj vam hočem dati nekoliko podatkov o razvoju in finančnem stanju S. H. & P. društva v Canonsburgu.

S. H. & P. društvo je bilo ustanovljeno 25. marca 1925; spodaj navedeno poročilo pokaže, kako je društvo napredovalo od leta do leta:

Do 31. decembra 1925 je bilo v prometu \$1,801.75; do 31. decembra 1926, \$12,454.23; do 31. decembra 1927, \$42,274.93; do 31. decembra 1928, \$55,736.52; do 31. decembra 1929, \$74,276.87; do 31. decembra 1930, \$112,796.58; do 31. decembra 1931, \$147,353.47; do 31. decembra 1932, \$154,854.09.

Kot je razvidno iz zgornjega poročila, je S. H. & P. društvo leta 1932 nekoliko zaostalo v napredku, če primerjamo prejšnja leta. Veseli pa smemo biti, da v današnji svetovni krizi, ko banke pokajo na vseh koncih in krajih, naše društvo napreduje, čeprav malo bolj počasi, ampak napreduje stalno tako, da lahko mirno zremo v bodočnost.

Pri S. H. & P. društvu je sedaj 286 delničarjev, ki lastujejo skupno 1,907 delnic. Za leto 1932 se je razdelilo na delnice 9% dividende.

Na predplačane delnice se je leta 1932 plačalo obresti \$2,099.62. Društvo plačuje na predplačane delnice 4½% obresti, dočim banke plačujejo le 3½% obresti od vloženega denarja. Pri tej priliki priporočam tistim, ki imajo denar, naj uestega plodonosno in varno naložijo pri S. H. & P. društvu ter tako postanejo solastniki tega koristnega delavskega podjetja.

Leta 1932 je šlo skozi S. H. & P. društvo \$53,915.13 denarnega prometa. Dalje je društvo posodilo in pomagalo štirim poselnikom do svojih domov. Društvo posojuje le na posest, in sicer le na prvo knjižbo (First mortgage) in še to le, kadar je vse posestvo pravilno ocenjeno in če se vidi, da je denar varno naložen.

Če kdo želi natančneje informacije o vsej stvari, naj se obrne na tajnika društva, Mr. Avgust H. Riska, 2 Iron St.,

Canonsburg, Pa., ali se pa oglasi osebno v uradu društva na Latimer Ave., Strabane, Pa. Urad je odprt ob delavnikih vsak dan od devetih zjutraj naprej. — S pozdravom,

John Zigman,

blagajnik S. H. & P. društva.

Sharon-Farrell, Pa.

Leto 1933 še ni pokazalo nič za boljše, pač pa pri nas celo na slabše. Korajšni smo pa vse eno in se postavljamo kot petelin na gnoju, kakor bi res ne občutili nobene krize in depresije. "Kaj nam pa kdo more," si mislimo, seveda, ko nič nimamo. V kleti se pa skriva trebušat Mussolini, ki nam daje korajžo, da včas res popolnoma pozabimo na to preklemano depresijo. Seveda, drugače se pa držimo kot bi kisle kumare jedli.

Pred dvema leti ustanovljeni pevski zbor "Slovenski dom" že dolgo časa obeta, da priredi svoj prvi koncert. Končno je zasukalo kar na hitro, skoro prehitro za sedanje čase. Pa kaj hočemo drugega, kot vdati se v dobro voljo in globoko v žep poseči po kak kvoder in se udeležiti koncerta na večer 28. januarja. Nastopila bodo štiri pevska društva z okoli 70 pevci. To bo že precej velika družina, ki nas bo razveselila z vrsto lepih slovenskih pesmi. Vsi rojaki od blizu in daleč so vabljeni na poset te prireditve. Program bo bogat in zanimiv in za naše posetnike in prijatelje bo vse najboljše pripravljeno. Na svidenje torej v nedeljo 28. januarja o polu osmih (7:30) zvečer v Slovenskem domu!

Anton Valentinčič.

Strabane, Pa.

IZ URADA ZVEZE JSKJ DRUSTEV V ZAPADNI PENNSYLVANII. — Vsem krajevnim društvom JSKJ tega okrožja naznanjam tem potom, da se bo prihodnja redna seja Zveze vršila v nedeljo 5. februarja v Slovenskem domu na Butler St. v Pittsburghu. Seja se bo prične ob deseti uri dopoldne, kot je označeno na poverilnicah, katere so društva prejela že zadnji mesec. Društvo, ki morda ni prejelo poverilnic, naj smatra to za uradno vabilo in naj pošlje svoje zastopnike na seja Zveze. Ta seja Zveze bo obenem tudi letna seja, zato je priporočljivo, da pošljejo društva čim več zastopnikov, da se izmed istih izvoli dober in aktiven odbor, ki bo gledal in delal za korist in blagor J. S. K. Jednote. Na svidenje torej v Pittsburghu 5. februarja!

Za Zvezo JSKJ društev v zapadni Pennsylvaniji:

John Zigman, tajnik.

Aurora, Minn.

Opominjam člane društva sv. Jožefa, št. 85 JSKJ, da bi bili bolj točni s plačevanjem assessmenta. Jako nerad opominjam, toda ne moram druga

LOUIS ADAMIČ:

Američan v svoji stari domovini

(Nadaljevanje)

Res, toliko da nisem pričel slepo poveljevat svoje stare domovine, toda s tem ne nameram trditi, da so predeli kranjske dežele sami po sebi, z vsem preobiljem ljubkih dolin, jezer, rek, brd, gozdov in planin lepši od pokrajin, ki sem jih videl drugod po svetu. Znani so mi kraji v Združenih državah, ki so mnogo veličastnejši, toda hiše in mesta v Ameriki — novi deželi — čisto kvarijo naravno lepoto. Če oglasi ter kupi pločevinastih skatel in razmetane strojne šare zupa ne hiše in mesta, tedaj pa naj hiš. Na Kranjskem pa preprosta kmečka arhitektura malih vasi nekako še povečuje lepoto podeželja. Hiše in vas spadata vkup. Videti je, kakor da so hiše zrasle iz tal. Prav tjakaj spadajo, kjer so, tako v estetskem kakor v gospodarskem pogledu. Premnogo jih stoji še prav tam, kjer so stale pred pet, šest, sedem sto leti. Lepo se skladajo z gozdovi, polji, jezeri. Te hiše so vzor dežele kot celote; njena osnovna in simpatična oznaka.

Isto velja za ljudstvo. Za kmete, ki gonijo vole po blatnih potih; za ženske, mlade in stare, v njihovih pisanih delovnih oblekah, ki plevajo in okopavajo njive, se čisto ustavljajo pri delu in se smejejo ter nas z rokami pozdravljajo v vlaku; za dekleta ob potokih, s podpasanimi krili, ki perejo težko doma tkano platno in ga oplakujejo ob velike, gladke skale; za drvarje, ki plavajo pravkar posekana debla po reki; za bosonoge, krepke otroke, igrajoče se pred hišami — vsi ti mi zdijo neločljivi, večen, pomemben, vrojen del pokrajine, vzorne lepote in globoke harmonije kranjske dežele.

Stella je dejala: "Po mojem mnenju pesimistični pesnik Jeffers ne bi mogel pisati svojih pesnitev o zlobi in nepotrebnosti človeštva, o 'minljivi bolezni,' ki kverji sicer zdrav in krasen svet, če bi bil živ tukaj."

Hvaležen sem ji bil za te besede. Vesel sem bil, da sem zopet na Kranjskem. Lepote te dežele sem bil seveda še bolj vesel zaradi tega, ker mi je domovina. Kar zakrčati sem hotel v pozdrav kmetom na polju vzdolž železniške proge.

Pa še neki drugi vtis sem dobil že na vlaku. Kranjska dežela se mi je zdela tako majhna. Spomnil sem se na primer, da so v moji deški dobi smatrali voznj iz Ljubljane v Trst za dolgo potovanje. Za vsakogar, ki je to pot napravil, je bil to življenjski dogodek. S Stello sva se pa vozila od Trsta do Ljubljane samo nekaj ur s počasnim vlakom, ki ga, kakor za šalo, imenujejo ekspres, in sva smatrala to pot seveda za kratko. Vlak se je vsakih par minut ustavil ob vaseh in malih mestih, ki sem se jih takoj vsaj po imenu spominjal. Ker so se mi vtisnile v dušo daljave v Združenih državah in desetstisočmilske razdalje, razteza joče se za menoj preko ameriške celine in dveh velikih morij, so se mi razdalje na Kranjskem zdele komaj za deseti del takšnih, za kakršne sem jih imel pred devetnajstimi leti. Kranjska dežela se mi je skrčila od nekdanje avstrijske pokrajine komaj na nekoliko večji kos sveta, kot je kako veleposstvo na zapadu ali pa kak nacionalni park v Ameriki.

Ko smo proti večeru dospeli v Ljubljano, ki sem jo nekoč smatral za veliko mesto, je zdaj — s svojimi 70,000 prebivalci — takisto napravila name vtis majhnega, zelo majhnega kraja, saj sem imel za seboj New York, Los Angeles, Kansas City, Chicago.

Nekaj me je sililo, naj bi se odpeljal iz Ljubljane naravnost v svojo rojstno vas, ne daleč od tega mesta, toda, ker sem bil pisal svojem, da me ne bo pred nedeljo popoldne, sva se odpra-

vila z banovim zastopnikom v hotel prenočevati.

Po večerji je šla Stella spat, toda jaz nisem mogel tega storiti.

Odsel sem ven in sem se sprehajal do preko polnoči po motno razsvetljenih, tihih, skoraj zapuščenih ulicah in sem — na svoje veliko zadovoljstvo — sprevidel, da se nalik ostalemu delu kranjske dežele tudi Ljubljana ni bistveno spremenila; v resnici, komajda celo na zunanje. Svetovna vojna in prehod iz Avstrije v Jugoslavijo se je nista doteknila. Stari rimski zid se mi je zdel nekoliko bolj okrušen, nego je bil po mojem spominu nekoč, in sredi mesta so gradili dvanaestnadstropen nebotičnik. Tudi mostovi preko Ljubljanice so tam kakor nekoč; vedno isti je stoletni grad s trdnjavijskim obzidjem, ki ga zdaj ponoči razsvetlujejo; isti je pol tisoč let stari magistrat, samo da stoji danes pred njim nov kip pokojnega srbskega kralja Petra. Iste stare cerkve in spomeniki pisateljev, jezikoslovcev, komponistov, govornikov in pesnikov; iste stare trgovine z nekdanjimi napisi nad vrati. Spomnil sem se, da sem tukaj kupoval papir in svinčnike, ko sem v zgodnjih desetih letih hodil v gimnazijo.

In tukaj sem kupoval zemlje in jabolka za predpoldansko južino; tu sem kupil kdaj pa kdaj kose kolača ali malo bonbonov; tu v tej stoletni knjigarni knjige; in sem je moja mati hodila vsakih štirinajst dni kupovat blago in drobnarijo ("bržkone hodi še danes," sem rekel sam pri sebi). In tukaj je bila šola, ki sem jo posejal; tu je hiša, kjer sem dve leti stanoval; in tu gledališče, kjer sem videl prvič na pozorni Shakespearejevo dramo. Vse se mi je v duhu vrnilo in Ljubljana je zopet postala pomemben, vitalen del mojega življenja. Tu so cestni prometci, stari možanci z dolgimi brezovimi metlami, ki kakor nekoč pometajo ponoči ceste. Pred menoj je prižigale svetilk s svojim vitkim drogom, ki zdaj — nekako o polnoči — ugasuje nekatere svetilke. Tu sem se malone zaletel v mejnega črnega človeka — dimnikarja! Tu žarijo zastrta okna stare kavarnice. Vstopil sem in naročil kavo, samo zato, da bi se prepričal, ali sedijo pri mizah isti tipi kakor nekoč pred devetnajstimi leti in čitajo časnike, igrajo šah, se pomenujejo in razgovarjajo in kramljajo potihoma, da ne bi motili onih, ki čitajo ali igrajo šah. Tu je sama stalnost.

Vrnil sem se v hotel utrujen, notranje razburjen in globoko zadovoljen. Utrujen, kakor sem bil, nisem zaspal, dasi se je že svitalo. Nekaka napetost, ne neprijetna, ki se je nisem mogel znebiti, mi je kar naprej navdajala telo in dušo z novimi vtisi, nanovo prebujenimi spomini, mislimi na jutri. Kakšna bo moja mati? To mi je bilo nepričakovano silno važno. Ko sem odšel z doma, je bila še na solni strani srednje življenjske dobe; zdaj je že v zadnjih petdesetih letih; rodila je trinajst otrok, jih deset odgojila in vse svoje življenje delala trdo brez počitka. Pa oče? Osem križev je že šlo preko njega. Naša hiša? Nad šest sto let je stara, toda bržkone se ni prav nič spremenila, odkar je nisem videl, razen da ima nemara novo streho.

Ko sva prišla drugo jutro s Stello iz sobe, sva zagledala sredi sicer zapuščenih hotelske veže dva visoka fanta. Na prvi hip naju nista opazila. Eden od njiju se je nestrno prestopal sem ter tja. Drugi je strastno kadil svaľčico.

"To morata biti tvoja brata!" je zašepetala Stella. Obstala sva na stopnišču. "Strašno sta ti podobna," je dodala; "le da sta lepa — moj Bog, kako sta lepa!"

Tedaj sta naju tudi fanta zagledala. Spoznala sta naju in široka, bronasta obraza sta se jima razširila v smeh, da so se jima videli beli zobje. Planila

sta proti meni in jaz sem pohitel proti njima in ob vznožju stopnišč smo trčili drug v drugega. Segajoč si v roko, smo se vsi trije hkratu pričeli smejati. Nato se je še Stella pridružila našemu smehu. Več minut nismo izpregovorili, temveč smo se zgolj smejali od veselja.

Bila sta moja brata France in Joz, gimnazijca; toda nista na stanovanju in hrani, kakor nekoč jaz, v Ljubljani, temveč se vsak dan vozita v šolo z vlakom. V bistvu pa sta pod to svojo tenko skorjo mestne uglašenosti le dva mlada kmeta; krepka, zdrava, prekipevala od življenja, z dvema velikima rokama. Ko sem ju gledal, sem imel čudno srččen občutek. Zdelo se mi je, kakor da bi gledal v čarobno zrclo, ki bi se videl mahoma dvanaest ali šestnajst let mlajšega. S Stello nisva mogla odvrniti oči od njiju. Govorila sta malo nemško in francosko in Stella se je mogla nekak malega pomeniti z njima. Toda sprva sta komaj mogla govoriti, ker sta bila od razburjenosti vsa iz sebe.

Polagoma sta mi pojasnila, da ju je mati poslala z zgodnjim jutranjim vlakom v Ljubljano, da bi me v mestu poiskala in me s prvim popoldanskim vlakom za gotovo privedla domov.

France je dejal: "Vsa vas — res, vsa dolina — je pokonci kakor še nikoli ne. Že cele tedne ne govori nihče v vseh sedemnajstih selih našega okraja nič drugega kakor o tvojem prihodu domov in tudi v druge okraje je že prodrla ta govorica. V naši dolini krožijo zdaj mestni časopisi v stokrat večjem številu. Vsakdo čita o tebi. Vsakdo bi te rad videl. Dekleta in žene bi rade vedale, kakšno dekle si vzel za ženo. Ti si prvi iz naše doline, ki si se poročil z Američanko. To je cela senzacija. . . Doma, v naši hiši so seveda vsi iz sebe. Nobeden od nas še ves tedne ni pošteno prespal noči. Mati, Pavla in Poldka — ki spijo vse v isti sobi — toliko da so zatisnile oči zadnje tri ali štiri noči, kajti venomer se pomenujejo in ugibajo. Preteklo noč so se dogovarjale, da bodo dale pobiti najmlajšega telčka, v počastitev vrnitve izgubljenega sinu, toda telček, nesrečno živinčce, ima šele dva tedna in še ni posebno 'rejen' — zato so sklenile teden ali dva počakati, da se nekoliko bolj približa predpisani svetopisemski teži."

Več minut smo se smejali. Vse dotlej nisem mogel prevesti Stelli Francetovih besed.

Polagoma sem sprevidel, da sem v teh devetnajstih letih svojega bivanja v Ameriki pomenil več za svoje, ki so ostali v stari domovini, kakor so oni pomenili zame. V razviračnosti svoje ga življenja v Ameriki sem malone izgubil ves čut zenje in sploh za vso staro domovino. Svojem sem bil pa po drugi strani zmerom neustrašljiv Marco Polo, ki se je kot štirinajstletnik drznil oditi v širni svet. In zdaj sem po dolgih letih prišel domov! In po poročilih v časopisju sem v širnem svetu postal velik človek. Postal sem "slaven" in sem vrhu tega proslavil tudi njihovo dotihmal nepoznano, mikroskopično kranjsko deželo!

Ko smo se popoldne vozili z vlakom proti domu, sva se s Stello o tem razgovarjala.

"Strašno zabavno!" je dejala ona.

"Tako iznenada," sem dodal jaz, "sem postal velika žaba v majhni luži!"

Na podeželski železniški postaji sosednje vasi, ki se mi je pa zdela še desetkrat manjša, nego sem se je spominjal, je stala gruča ljudi — kmetov, žensk, mladeničev, deklet, otrok, ki so bili vsi v najlepši prazniški obleki, nekateri možki brez sukenj, nekatera dekleta v pokrajinski narodni noši.

"Mož Bog, menda ne kanijo pričeti vzlikati ali kaj takega," je rekla Stella, "to bi bilo pa že preveč."

Stali so tiho, le tu pa tam se

je zahihitalo kako dekle. Nobene od njih nisem poznal; same nekateri obrazi so se mi zdele nejasno domače. . . To je bil velik, prijeten, bolesten trenutek. . . Ko sva stopila izpred vlaka, je nekdo minut mladih ljudi iztegnil roko proti meni, rekoč: "Pozdravljen! Ali se me kaj spominjaš? Jaz sem ta in ta."

Spoznal sem ga po spominu, nakar smo se zasmejali in nastal je glasen šepet v množici.

(Dalje prihodnjic.)

DOPISI

(Nadaljevanje iz 5. strani)

založi zanj, ali pa če ne bo tajniku tega povedal pred sejo, se mu potem ni treba jeziti na tajnika, če bo suspendiran. Jaz se moram držati društvenega zapisnika, ki tako določa. Držati se moram društvenih sklepov in pravil JSKJ. Za ta mesec prosim člane, da plačajo svoje asesmente vsaj do 25. januarja, da bom mogel denar na 26. že odposlati na glavni urad. Z bratskim pozdravom,

Matt Anzele,
tajnik društva št. 85 JSKJ.

Ely, Minn.

Vse člane društva sv. Cirila in Metoda, št. 1 JSKJ, katerih se tiče, se tem potom pozivljajo, da poravnajo svoje zaostale dolge, kakor hitro jim je mogoče. Vsakemu je znano, da smo imeli dobro blagajno, pa je šla rakom živžigat, tako, da imamo za dobiti, kar so člani dolžni. Obenem obveščam vse članstvo, da vsak, ki ne bo pravočasno plačal asesmenta, bo suspendiran. Dosedaj sem pomagal članstvu, kolikor sem mogel iz društvene blagajne in tudi iz svojega žepa sem večkrat denar založil. V teh razmerah pa je tudi v mojem žepu kača, zato se ni treba nikomur zanašati name, da bom zanj založil. Toliko v obvestilo vsem, da potem ne bo kritiziranja.

Pozdrav vsemu članstvu!
Joseph A. Mertel,
tajnik društva št. 1 JSKJ.

Trinidad, Colo.

Članom društva sv. Andreja, št. 84 JSKJ naznanjam, da se naša prihodnja seja vrši v nedeljo 5. februarja, in jih prosim, da se kar mogoče številno udeležijo, ker sam odbor ne more vsega urediti.

Društveni odbor za leto 1933 je sledeči: Jacob Prunk, Starkville, Colo., predsednik; Jacob Tomsich, podpredsednik; Matt Karcich, Trinidad, Colo., tajnik; Frank Tomazin, blagajnik. Organizator je vsaki društveni član. Zdravnik je dr. Alfred Freudenthal, Trinidad, Colo. Društvo zboruje vsako prvo nedeljo v mesecu ob deveti uri dopoldne.

Člani so prošeni, da točno plačujejo svoje asesmente, ker zakladati ne moremo za nobene več. Naklade ne moremo plačevati, ker zdaj so preslabi časi, in čakati ne moremo nobene za redni asesment. Člani naj to vpoštevajo. Prosim tudi člane, da se kar mogoče številno udeležujejo sej v letu 1933, in pa, da vsi tisti, ki še nimajo vpisanih svojih otrok v mladinskem oddelku JSKJ, ne odlašajo več z vpisom.

Z bratskim pozdravom,
Matt Karcich,
tajnik društva št. 84 JSKJ.

Chicago, Ill.

Tem potom vpludno naznanjam vsem članicam društva Zvezda, št. 170 JSKJ, da se naša prihodnja seja vrši v sredo 25. januarja zvečer. Vse članice so prošene, da se te seje gotovo udeležijo, ker imamo za rešiti več važnih zadev. Članice, ki kaj dolgujejo na asesmentu, so prošene, da poravnajo na prihodnji seji. Denar mora biti poslan na glavni urad do zadnjega dne v mesecu. Kje ga dobiti—to je vprašanje! Blagajna je prazna, tajnica, oziro-

ma blagajničarka pa tudi ne more za nobeno zakladati, ker se zase težko plačuje. Torej, ako asesment ne bo plačan do 25. dne v mesecu, ne bo druge pomoči kot suspendacija. Članice so prijazno prošene, da to vpoštevajo. V tem mesecu je razpisan tudi izredni društveni asesment v znesku 5 centov od članice, kot določa sklep decemberske seje.

Vreme imamo v Chicagu zelo ugodno. Kapitalizem, ki obeta skoro vse drugo pogoltniti sam, vsaj vrenemu ne more do živga. Tudi najmogočnejši kapitalisti ne morejo ukazati soncu, da bi njim sijalo, drugim pa ne. Vremenski bogovi in smrt ne poznajo razlike med reveži in bogatini. O delu sploh ni vredno pisati, ker ga ni. O ljubljene prosperitete še zdaj ni izza vogala. (Radovedna sem, kakšen je tisti vogal.) Novic veselih ni, žalostnih pa ne maram poročati, rajši končam.

Sestrski pozdrav vsem članom in članicam naše Jednote, članice Zvezde pa še enkrat vabim, da se gotovo udeležijo prihodnje seje v sredo 25. januarja zvečer v navadnih prostorih. Agnes Jurečić,
tajnica društva št. 170 JSKJ.

Cleveland, O.

Leto 1932 je šlo v zaton; v spominu pa nam bo gotovo ostalo, dokler bomo živeli. Kakor mi, tako so prizadete tudi razne podporne organizacije. Društva, ki so imela lepe društvene blagajne, so po večini že vsa izčrpana. Treba je bilo posejati za asesment brezposelnim članom ali članicam in blagajne so se izpraznile. Hooverjeva prosperiteta pa še vedno čaka za vogalom. Člani in članice ne morejo več zmagovati asesmentov. Mladi in zdravi so pristopili, z žuljavimi rokami so služili cente in dolarje, da so plačevali asesmente, da bodo na starost za slučaj bolezni prekrbljeni. Zdaj pa jim je pretlo črtanje iz Jednote, ker so se razmere tako poslabšale, da mnogi ne bodo več dolgo mogli plačevati svojih asesmentov.

Tega se je zavedala 14. konvencija, ki je največ z ozirom na take člane in članice sprejela nov načrt zavarovanja, namreč načrt "AA," v katerega lahko člani in članice premenijo svoje sedanje certifikate. Na certifikate načrta "AA" si bodo zamogli iz svoje rezerve pri Jednoti izposoditi določeno vsoto za plačevanje asesmenta in morebitne druge potrebe. Člani, ki so zavarovani od 20 do 30 let za tisoč dolarjev smrtnine, imajo rezerve na njih polici, če je premenijo na načrt "AA," že \$200 do \$350 itd. Te vsote jih lahko več let vzdržijo v organizaciji. Res bo treba v razredu "AA" plačevati nekoliko višji asesment, toda to je vendar boljše, kot pa biti radi neplačanega asesmenta črtan.

Članice društva Jutranja zvezda, št. 137 JSKJ vabim, da se polnoštevilno udeležijo redne društvene seje, ki se bo vršila v četrtek 19. januarja zvečer v Knausovi dvorani. Posebno tiste članice, ki žele spremeniti svoje police v načrt "AA," so vabljene, da pridejo na sejo. Ni treba, da bi že zdaj prosile za posojilo, police se lahko premenijo zdaj, ker bo itak vsak dan več vredna, in če bo kdaj pozneje treba pomoči iz lastne rezerve na police, se bo lahko dobila.

Na glavni letni seji našega društva je bilo sklenjeno, da mora vsaka članica plačati 50 centov v društveno blagajno, ki je čisto izpraznjena.

Po seji 19. januarja bomo imele nekoliko zabave, nekoliko raznobarvne "vodice" in drugih dobrot. Malo se bomo zabavale s plesom, malo s tombolo, kartami, domino itd. Seveda so članice prošene, da privedejo svoje "slabše" polovice s seboj, ker drugače se zabava ne more prav razviti. Nič zato, če bo katera ob zaključku zabave vi-

delala kar po tri "slabše" polovice.

K sklepu želim vsem članicam društva Jutranja zvezda, št. 137 JSKJ in sploh vsemu članstvu JSKJ več sreče v tekočem letu, kot smo jo imeli v preteklem. V tem letu dobimo novega predsednika, bomo videli, kaj zna. Upati pa seveda smemo že zdaj na boljše čase kajti upanje ni prepovedano.

S sestrskim pozdravom,
Mary Bradač,
tajnica društva št. 137 JSKJ

Ely, Minn.

V dolžnost si štejem, da opozorim člane in članice društva sv. Cirila in Metoda, št. 1 JSKJ, posebno tiste, za katere se je plačeval asesment iz društvene blagajne, da v bodoče tega ne bo mogoče več storiti. Velika svota denarja društvene blagajne, ki je bila na rokah, se je popolnoma izčrpana, do glavne vsote, ki je bila naložena na banki, pa ne moremo za nedolžen čas.

Torej, bratje in sestre, storite svojo dolžnost in skušajte poravnati svoje asesmente o pravem času, da ne bo kateri suspendiran. Saj vendar vsake, kaj pomeni suspendacija. Nastane veliko sitnosti in dela za tajnika, pa tudi nesreča se lahko primeri, bodisi bolezen ali smrt, in je obžalovanja vredno, če je član v takem času suspendiran. Vzemimo si za vzgled žalosten slučaj, ki se je primeril tukaj na Elyju, ko je smrt naglo pobrala družinskega očeta, ki zapuščala ženo in 11 otrok, katerih najstarejši je star 20 let, najmlajši pa osem mesecev. Kakor sem izvedel, je bil primoran zapustiti društva, ker ni mogel zmagovati asesmentov zaradi depresije. Društvo sv. Cirila in Metoda je mnogim takim članom dosedaj plačevalo asesmente in je marsikatero prošnjo uslišalo, in kadar se zadeve zopet spravijo na pravo stališče, bo zopet lahko pomagalo v vseh oziirih.

Obenem pozivljam članstvo, da naj se bolj številno udeležijo društvenih sej, ker edino na sejah se lahko veliko dobrega ukrene za društvo in Jednoto. Na sejah se delajo sklepi in navodila, po katerih se ravna odbor in članstvo. — K sklepu pozdravljam vse članstvo J. S. K. Jednote in želim, da bi bilo skoraj konec te velike brezposelnosti, da bi članstvo lažje plačevalo svoje asesmente.

Joseph Spreitzer,
predsednik društva št. 1 JSKJ.

Barberton, O.

Člane in članice društva sv. Martina, št. 44 JSKJ pozivljam, da se polnoštevilno udeležijo prihodnje seje, ki se bo vršila v nedeljo 22. januarja ob dveh popoldne. Za rešiti bo več važnih zadev, ki niso bile rešene na decemberski seji. Na dnevnem redu bo tudi več drugih točk, ki so važne za društvo in posamezne člane.

Pozor rojaki!

KADAR nameravate potovati v stari kraj;
KADAR hočete poslati denar v stari kraj;
KADAR potrebujete kake notarske posle — se zaupno obrnite na nas in postreženi boste točno in pošteno kakor ste bili prej pri Sakserju. Dolgoletna skušnja Vam to jamči.

Pišite po brezplačna navodila in pojasnila na

METROPOLITAN
TRAVEL BUREAU
(Frank Sakser)
216 W. 18th St., New York, N. Y.

EDINA SLOV. BANKA V ZEDINJENIH DRŽAVAH JE

North American Trust banka

6131 ST. CLAIR AVE., CLEVELAND, O.

Ima premoženja skoro \$6,000,000.00

Jemlje denar na hranilne vloge iz vseh delov Zedinjenih držav in tudi iz Kanade in od drugod.

Kadar pošiljate denar v staro domovino, ali kam drugam, pošiljate ga potem tega varnega in zanesljivega denarnega zavoda, ki ima izvrstna zveza z vsemi bankami sveta.

Ta slovenska banka ima \$200,000.00 osnovnega kapitala in \$280,000.00 rezerve, kar garantira hranilne vloge vlagateljem.

Tajnik je prejel še pred njo sejo iz glavnega urada, znam članov in članic in oziroma, koliko si lahko član ali članica izposodi na svoj certifikat "AA." Na seji bo tudi čitan seznamek društvenih premoženj. Društvena blagajna je sedaj skoro popolnoma izčrpana. Vsoto, ki je bila leto v društveni blagajni, jako težko nadomestiti, če bo stvo ne poravnala, kar do društveni blagajni. Vsi člani članice našega društva naj mejo na znanje, da od se zanaprej se ne bo zalagalo odobromenta za nikogar, ker ni priče narja v blagajni. Kdor nevršil plačal svojega asesmenta do 25. v mesecu, bo suspendiran. Tega pa naj nihče ne dolži. Pleščenega tajnika ali blagajnika. Prošnja pri društenem predsedniku tudi ne bo nič izvršila, ker društvena blagajna je izčrpana, kot že omenjeno, urbi ki pa tudi nismo nikakoli društveni bankirji, da bi zalagali članstvo.

Torej prosim, da se sejeja. v januarja udeležijo vsi člani članice društva sv. Martina pri 44 JSKJ, katerim je kaj za stvo. Na člane našega društva dolgujejo in so na pasu listah, apelirani, da prestopijo v razred "AA," če ne morete drugače društvenega dolga poravnati. To bo v korist samim in društvu.

Za društvo sv. Martina pri 44 JSKJ:

John Balant, predsednik

Brooklyn, N.

Članom in članicam društva sv. Petra, št. 50 JSKJ naznanjam, da se bo vršila prihodnja seja v soboto 21. januarja pri osmi uri zvečer v navadnih prostorih.

Na tej seji se bo objavila članica članice društvene blagajne za preteklo leto, ob čemur bo tudi več važnih točk za rešiti, zato je zelo potrebno, da vsi člani, brez izjeme, udeležijo te seje. Izvzeti so samo teli, in oddaljeni člani.

Naznanjam tudi, da je društveni odbor za leto 1933 ostal isti, kot je bil v preteklem.

Z bratskim pozdravom,
Val. Orehek,
tajnik društva št. 50 JSKJ.

TISKOVINA

od najmanjše do največje za
DRUŠTVA
in posameznike
izdeluje lično moderna slovenska unijska tiskarna

Ameriška Domovina

6117 ST. CLAIR AVE.
CLEVELAND, OHIO

GLAS NARODA

NAJSTAREJŠI NEODVISNI
SLOVENSKI DNEVNIK
V AMERIKI

je najbolj razširjen slovenski list v Ameriki; donosa vsakodnevne svetovne novosti, najbolj izvrstna poročila iz stare domovine; mnogo šale in prevoznih romanov najboljših pisateljev.

Poslajte \$1.00

in pričel ga bomo pošiljati

Vsa pisma naslovite na:

GLAS NARODA

216 W. 18th St., New York, N. Y.